

Catalunya Cristiana

"El compromís a favor de l'home concret i de les seves necessitats, forma part inseparable de la fidelitat a l'Evangeli".

Joan Pau II

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 302

Setmana del 7 al 13 de juliol del 1985

50 Ptes.

AFINANT...

Un aprenentatge pendent

Viure en democràcia demana un aprenentatge. Quan es parla del "joc" de la política no es vol pas menysprear l'exercici de la virtut del conuiu civil. Sols es vol recordar que la convivència ordenada dels ciutadans s'associa al preu de conèixer i acceptar un conjunt de "convencions", imperfectes i canviabls, sens dubte, talment com en un joc.

Ara bé, la manca de l'hàbit democràtic pot portar a atribuir un valor indegut, transcendent l'àmbit convencional que els és propi, a algunes d'aquestes normes; sobretot quan, pel que sigui, es refereixen a temes que, ells sí, tenen una real "transcendència". La llei, que sols és una "norma pactada", diríem que es "tenyeix" de valors més alts quan legisla coses més altes. Tothom remarcarà la diferència entre una llei sobre les llonganisses i una altra sobre la vida humana.

Aprenents de democràcia, ens cal anar assimilant, per exemple, que una Sentència del Tribunal Constitucional no fa ni millor ni pitjor una llei i, sobretot, no la fa pas irreformable (sols la declara conforme, o no, a la Constitució); i que quelcom que és immoral, per a un cristià, possem per cas, continua essent-ho ni que una llei ho permeti.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

Cardenal Ratzinger:
"Reflexions sobre la fe"

7

El Dr. Duocastella,
una personalitat complexa i vigorosa

18

Les treballadores familiars ajuden els ancians a les seves llars

CENTRALS

El pare Riu valora la Sentència sobre la LODE

"Un pas endavant vers el pacte escolar"

La recent Sentència del Tribunal Constitucional sobre la LODE ha posat punt final a una llarga etapa de confrontació més ideològica que pedagògica entorn de l'escola y de l'educació.

No cal dir que es tracta d'una Sentència d'extraordinària importància, el contingut de la qual mereix més atenció que la que li han prestat alguns polítics, més preocupats per mantenir la imatge dels qui sempre guanyen perquè sempre tenen raó.

La importància d'aquesta Sentència rau, sobretot, en l'estudi crític que fa d'alguns articles bàsics de la LODE. Aquest Projecte de Llei inclou, en efecte aspectes que poden ser molt positius per a les escoles, però també n'hi ha que poden ser aplicats de moltes maneres i seguint finalitats diverses. És a dir, hi ha un conjunt d'articles, la bondat dels quals dependrà de l'aplicació que se'n faci. No ha de sorprendre, doncs, que la LODE hagi provocat recels en amplis sectors de la so-

cietat.

Amb aquesta Sentència, el Tribunal Constitucional ha fet un extraordinari servei a les escoles. A part de declarar que una de les exigències del Projecte de la LODE suposa un greu atemptat a la llibertat d'ensenyament i, per tant, és inconstitucional, ha precisat clarament la interpretació que cal donar als altres articles impugnats per tal que l'aplicació que se'n faci sigui respectuosa dels drets fonamentals reconeguts en la Constitució. No hi ha dubte que

aquest és el gran valor de la Sentència.

Tant de bo que aquest servei del TC sigui un pas endavant en el camí que ha de conduir-nos al pacte escolar, per tal que entre tots aconseguim de construir unes escoles que responguin de veritat al dret de tothom a l'educació.

Francesc Riu
Secretari General de
l'Escola Cristiana de Barcelona

Els bisbes es pronuncien sobre la Sentència del Tribunal Constitucional

L'avortament és immoral malgrat ser legal

Els bisbes espanyols han fet pública una declaració sobre la llei de despenalització de l'avortament, en la qual, entre altres, destaquen aquests punts:

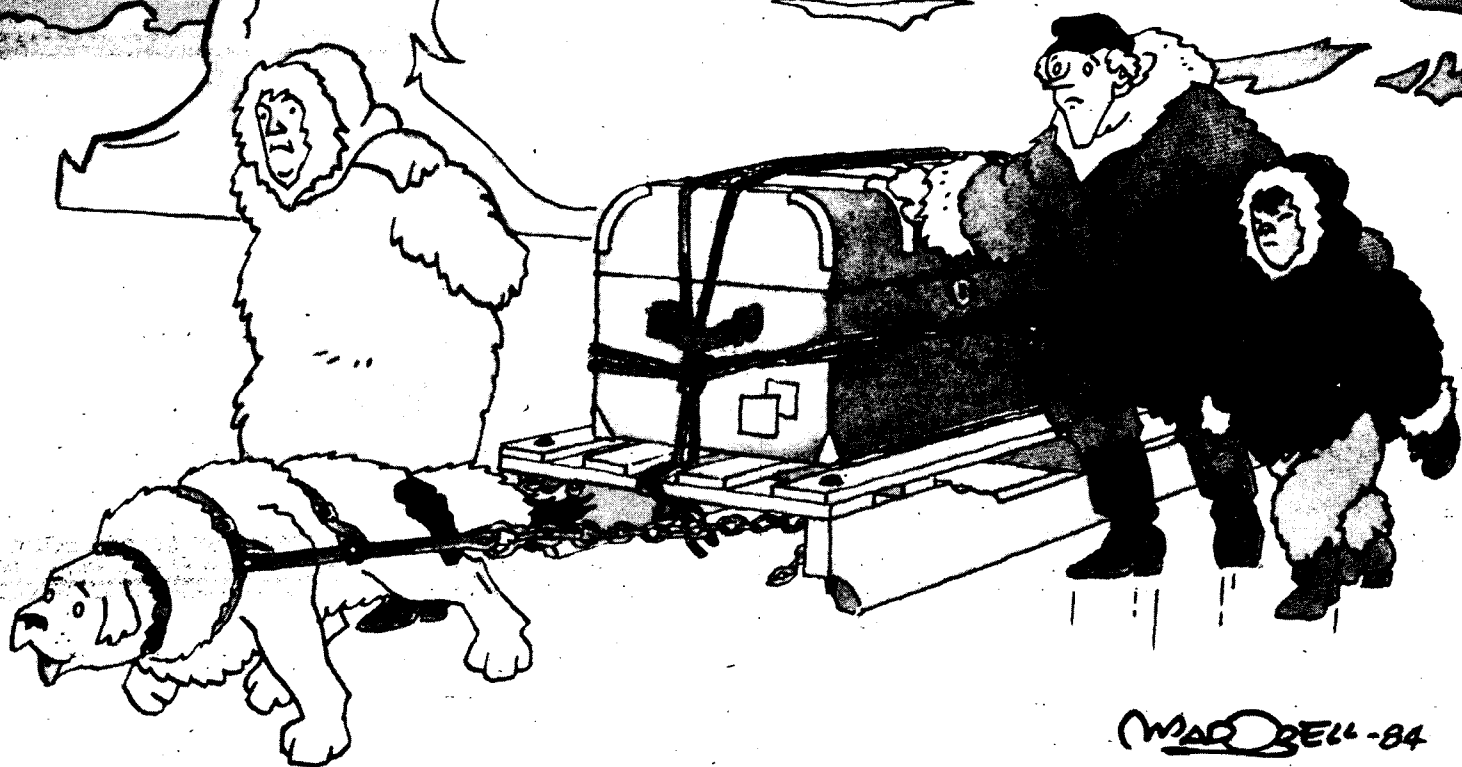
"El fet de la despenalització no canvia la valoració moral de l'avortament provocat. Una acció, sigui o no sigui prohibida o castigada per la llei, ha de ser jutjada moralment d'acord amb els valors fonamentals com és en aquest cas el valor primari de la vida humana emparada i protegida per la llei santa de Déu".

"Considerat en la seva veritable substància —diuen els bisbes—, com a eliminació directa i violenta de la vida d'un ésser humà, l'avortament, en ell mateix és una acció greument immoral".

"L'Església, moguda pel desig de protegir la vida dels no nascuts i intentant d'enfortir la consciència dels catòlics en aquest punt, considera excusats, és a dir privats de certs béns i drets fonamentals que tenen els fidels com a membres de l'Església, tots aquells qui procuren un avortament, si aquest arriba a produir-se, sempre que es faci amb les degudes condicions de coneixement, responsabilitat i plena imputabilitat".

En el vinent número de Catalunya Cristiana publicarem íntegra aquesta declaració episcopal.

EN MASSAGRAN al POL NORD

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD

En preparació:

- EN MASSAGRAN i els negres

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona

EDITORIAL

Missió pastoral i poder temporal

Dues sentències del Tribunal Constitucional han pràcticament coincidit amb l'assemblea plenària de la Conferència episcopal espanyola. Les dues sentències a les quals ens referim són prou conegudes. L'una és la que, de fet, ha donat via lliure a la llei de la despenalització de l'avortament en tres supòsits, l'altra és la que, des del curs vinent, regularà la vida escolar a Espanya, la cèlebre LODE. Dues lleis que interessin d'una manera especial els catòlics d'aquest país per raons òbvies. Ha estat una felicitat coincidència, doncs, que els bisbes d'Espanya es reunissin aquests mateixos dies i ens poguessin donar, sense retard, llur sentència de mestres en la fe i en la moral cristiana que els pertoca.

Les deliberacions dels bisbes han estat emmarcades en una reflexió general proposada pel discurs del president, monsenyor Díaz Merchán, sobre la missió pastoral de l'Església i el poder temporal. És un discurs que ha estat qualificat d'oportú i que, amb valentia, aporta una resposta clara a moltes preguntes que ens plantejem avui els cristians espanyols. Així, per exemple, el president de la Conferència episcopal afirma en un dels paràgrafs del seu discurs: "No és missió de l'Església conquerir el poder temporal, polític o social, ni disputar-lo a les associacions creades pels ciutadans que tenen aquest fi. Però la missió pastoral de l'Església no està deslligada de les realitats terrenes. L'Església està obligada a ensenyar la seva doctrina social i a donar el seu judici moral, àdhuc sobre matèries d'ordre polític, quan ho exigeixen els drets fonamentals de la persona o la salvació de les ànimes". En conseqüència, els catòlics tenen l'obligació de ser coherents amb la fe que professen quan es tracta d'actuar, com a legisladors, com a governants o com a ciutadans. "Separar la fe de la vida —diu monsenyor Díaz Merchán— porta inexorablement a una espècie d'esquizofrènia dels creients i ocasiona una deformació greu en llurs consciències.

Es a la llum, doncs, d'aquests principis que s'han de col·locar els dos documents majors aprovats pels bisbes en aquesta assemblea. El primer porta el títol de "Testimonis del Déu vivent. Reflexió sobre la missió i la identitat de l'Església en la nostra societat". El nucli central d'aquesta reflexió és, com ho varen fer notar els bisbes que presentaren el document, el lligam que existeix entre la fe en Déu, prou eclipsada avui entre nosaltres, i la fe en Jesucrist que sols es troba plenament en l'Església. Una fe eclesial, cristiana i teològica no pot ser desencarnada i intemporal; ha d'impulsar els catòlics "a participar en les activitats sindicals i polítiques a fi de promoure els valors fonamentals de la llibertat, la justícia, el progrés, la pau i la solidaritat entre els pobles." I en treuen una conclusió pràctica d'indubtable transcendència política, ara que en la tardor ja prope-
ra anem a encetar un any electoral: "Els imperatius morals que es deriven de la fe i de la moral cristianes, han d'inspirar de manera efectiva les preferències (referència clara al vot) i les actuacions públiques dels catòlics." És cert que els cristians gaudim de llibertat política, però aquesta llibertat "no justifica —diuen els bisbes— les separacions entre les conviccions religioses i morals dels cristians i les seves decisions polítiques. En les seves actuacions públiques, els cristians han d'inspirar-se en els criteris i objectius evangèlics viscuts i interpretats per l'Església."

L'altre document és el que porta per títol "Actituds morals i cristianes davant la despenalització de l'avortament". Els bisbes repeteixen la doctrina ja exposada anteriorment sobre aquest greu afer. Els títols que encapçalen cada capítol són prou explícits o constitueixen el millor resum: "L'avortament és una acció greument immoral"; "La despenalització de l'avortament és una decisió moralment injusta"; "No és lícit de col·laborar en l'execució de l'avortament"; i cal "Lluitar decididament contra les causes socials i personals de l'avortament."

Els silencis de Déu

Un camp de concentració de l'Alemanya nazi, on els homes moren com bèsties. Un dia, ja no podent més, un home aixeca el puny al cel i es posa a cridar: "Eil, tu, el ben cofat, no et fa res que aquí tot-hom rebenti?"

Ressò actual dels crits multiseulars dels quals la història bíblica n'és plena. Com el crit del profeta Habacuc: "Fins quan, Senyor, clamaré sense que vós m'escolteu? Per què romaneu silenciosos quan l'home dolent devora l'home just?" Aquest home nafrat, revoltat per veure els pobres explotats, els innocents sempre maltractats i Déu callant! Ell clama vers Déu.

Aquests crits de revolta, d'ahir i d'avui, no són, un dia o altre, els nostres crits? Quan la desgràcia s'abat brutalment sobre nosaltres, quan fracassen els nostres esforços i les proves ens esquinquen, quan la malaltia, el sofriment o la mort sorgeixen a casa nostra o al nostre entorn... la qüestió punyent desperta en el nostre cor: en tot això, ¿on és Déu?

Hom no pot blasmar d'aquest desig tan humà de veure Déu intervenir quan tot trontolla. Però també cal discernir la vella temptació de l'home de fabricar-se un déu "útil", a la mesura dels seus somnis, dels seus temors i al "servei" de les seves immediates necessitats. Aquests són els déus concebuts per tota l'antigor pagana. I, ¿no hi ha sempre un pagà dormitant en cadascú de nosaltres?

Si el silenci aparent de Déu ens fereix, pot ser també ocasió per fer-nos una bona i saludable pregunta: "En quin Déu crec?" Qüestió aquesta que no pot pas aclarir-se amb una cabriola intel·lectual o amb una resposta piadosa: "Els camins inescrutables de la divina Providència". Per altra banda, aquest Déu imaginat al servei dels nostres amors, dels nostres èxits o de la nostra salut, en el context sociocultural actual, resisteix malament l'escàndol del silenci.

Enfront de la mort del Déu "útil", només hi ha dues possibles actituds: la indiferència de l'ateisme o l'humil acolliment d'un Déu que no és a mesura dels nostres desigs o de les nostres necessitats immediates. El dubte pot esdevenir el camí d'una fa purificada que ha de redescobrir

constantment aquest Déu de Jesucrist, encarnat en la humilitat d'un infant i mort innocent i crucificat. Decididament aquest Déu no és en absolut, una simple projecció de les necessitats de l'home per dissimular els seus temors o les seves angoixes existencials. Jo no hauria inventat mai un Déu semblant! Això no està d'acord amb les espontànies necessitats de l'home a la recerca de compensacions religioses.

Jesucrist ha dessacralitzat i enderrocat tots els falsos déus de la "religió" natural. Èxode pasqual de cada u per acollir un Déu que crida, que interpel·la a l'home, el sedueix, li fuig i l'invita a anar més lluny. Viure la seva Pasqua també no és fer morir totes les "construccions" sobre Déu per entrar en la gratuïtat d'una aliança, d'un amor gratuït? Aquest Déu no "serveix" per res en el sentit estricte del mot. No suprimeix ni els límits ni les proves de la condició humana, però transfigura el nostre viure de cada dia i illumina el nostre horitzó.

És difícil convertir-se al Déu de l'Evangeli, és difícil

passar del "déu" pagà que cal amanyagar, apaivagar, al Déu que assumeix la nostra mort per fer-nos gaudir d'una vida nova. Jo no vull justificar els silencis de Déu a base d'argumentacions racionals. Però, aquests silencis de Déu no seran una paraula "en clau" que ens cal aprendre a escoltar i desxifrar? El Déu revelat per la Bíblia, no és a la vegada paraula i silenci? Un silenci que m'empeny a aprofundir, a purificar el contingut dels meus desigs, a eixamplar l'horitzó a les meves necessitats, a assumir la meua radical pobresa, a acollir la gratuïtat de la seva pròpia vida? Aquest silenci-paraula no serà la seva manera de respectar la meua llibertat, d'invitar-me a créixer com un fill responsable del seu futur i solidari del dels altres?

El cristià no té respostes fetes per explicar els silencis de Déu, però com que creu en el seu amor revelat en les gestes i les paraules de Crist, pressent que aquests silencis han de tenir en si mateixos una significació!

MICHEL HUBAUT, franciscà

(De "La Croix")

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:
Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol,
Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetas.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Escola de Psicologia. Fundació Vidal i Barraquer. Curs 1985-86.- Primer Curs (dijous, de 16 a 20 h. Comença el dia 10 d'octubre). Psicologia general - Elements de Psicologia dinàmica I - Introducció al mètode experimental en Psicologia - Psicologia social - Psicopatologia general - Neurobiologia i interioritat humana - Neuropsicologia - Psicologia de la Religió - Sociologia de la Religió. **Segon Curs:** (dimecres de 16 a 20 h. Comença el dia 9 d'octubre) Elements de Psicologia dinàmica II - Psicopatologia de l'experiència religiosa - Introducció a la psicologia i psiquiatria infantil - Psicologia de l'adolescent - Psicologia evolutiva de la Religió - Teories de la personalitat i psicologia de la Religió - Psicologia de l'ateisme - Psicologia i vivència moral. **Tercer Curs:** (abril-maig) Anàlisi epistemològica de configuracions mítiques religioses - Teories de la personalitat i psicologia de la Religió - Antropologia i comunicació - Comunicació, Consell psicològic i Consulta pastoral - Relacions interpersonals i el creixement personal - Dinàmica del microgrup operatiu - Sexualitat, parella i celibat. **Seminaris** (per alumnes que han realitzat els tres Cursos). **Seminaris d'octubre a juny:** La Religió com a procés iniciàtic - La

personalitat. Una aproximació des de la perspectiva psico-cultural (antropologia psico-analítica). **Seminaris semestrals:** Mètodes orientats aplicats al coneixement personal i a la pregària - Anàlisi transaccional - L'actual crisi dels valors - Personalitat de l'adolescent - Caracterologia. Per informació: Secretaria de l'Escola, des del 2 de setembre, dimarts de 9'30 a 12'30 h. Dimarts, dimecres i dijous de 16 a 20 h. c./ Rivaldeneyra, 6, 8è - 08002, Barcelona. Tels. 318 44 36 i 318 44 86.

C.E.F. Centre d'Estudis Familiars. Facultat de Teologia de Barcelona-Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar de Barcelona.- Curs 1985-86. Ciències humanes: Antropologia de la sexualitat - Història de la família - Psicologia de la parella - Psicopatologia de la parella - Sociologia de la família - Teràpia de la parella - Psicologia de la família - Psicopatologia de la família. **Dret:** Dret canònic matrimonial - Dret familiar civil. **Teologia i Ètica:** Espiritualitat conjugal - Ètica de la sexualitat - Ètica del matrimoni - Teologia del matrimoni. **Pastoral:** Formació dels responsables de pastoral familiar - Pas-

toral pre-matrimonial - Pastoral i diferents etapes de la vida matrimonial - L'educació de la fe en la família. La tasca docent s'iniciarà el mes d'octubre. Per a consultes, matrícula i més àmplia informació: Secretariat Diocesà de Pastoral Familiar, c./ Diputació, 231, tel. 253 86 59, 08007 - Barcelona. De dilluns a divendres, de 4 a 8 de la tarda.

Exercicis Espirituals per a homes i joves. - Se celebraran a la Casa d'Exercicis "Nostra Senyora de Montserrat", de Caldes de Montbui, en les següents dates: Del dilluns dia 15 al dissabte dia 20 de juliol; del dilluns dia 12 al dissabte dia 17 d'agost. Per informació: Tel. 865 00 96.

XXXVI APLEC AL MATA-GALLS. - Tindrà lloc els propers dies 13 i 14, al Montseny, el XXXVI Aplec al Matagalls, on sant Antoni M.ª Claret, que ara fa 150 anys fou ordenat de prevere, va plantar i beneir la creu l'any 1840 al cim del Matagalls (1.680 m.). També a la memòria de Mn. Cinto Verdguer es recordarà el poema "Canigó", acabat ara fa 100 anys. Per informació: Avda. Sant Antoni M.ª Claret, 45. Tel. 207 02 49, Barcelona.

GIRONA

Diada diocesana de l'Apostolat de l'Oració. - El diumenge, dia 14 de juliol tindrà lloc aquesta trobada al Santuari del Collell des de 2/4 d'11 del matí fins a 2/4 de 8 de la tarda. Serà presidida pel bisbe Jaume i pel Director Nacional, el P. Lluís M.ª Mendizábal. Per inscripcions: PP. Dominics, c./ Albareda, 9 - Girona, i a

les parròquies de la Immaculada de Figueres, i de Celrà.

Fraternitat cristiana de malalts i minusvàlids: Colònies. - Com en anys anteriors, la Fraternitat organitza durant els dies de l'11 al 15 d'agost, a Sant Feliu de Pallerols, unes colònies destinades a minusvàlids. Per informació: Pere Planella, Tel. 59 42 16, Cornellà de Terri.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA.- Curs 1985-1986.

És una institució arxidiocesana que ofereix una visió global dels estudis teològics.

—Els estudis duren tres anys.

—Les classes són vespertines (de dilluns a dijous).

—Atorga el "Diplomat en Teologia".

INFORMACIÓ I INSCRIPCIÓ

—A partir del 2 de setembre.

—De les 18 a les 21 hores.

—Carrer Diputació, 231 (edifici del Seminari).

—Telèfon: 254 10 63.

PREGÀRIA DELS Joves a la Catedral de Barcelona.

Dijous, dia 11 de juliol. PREGÀRIA ECUMÈNICA-INTERCONFESSIÓ amb motiu del Congrés a Barcelona de LA UNESCO PER L'ANY INTERNACIONAL DE LA JOVENTUT. Nosaltres, comunitat de joves de l'Església Catòlica-Romana que durant l'any ens hem aplegat cada mes a la Catedral, ens reunirem de nou el mes de juliol per a la pregària.

En l'avinentsa del Congrés Mundial de la UNESCO per l'AIJ, convidem tots els participants del Congrés que invoquen el Sant Nom de Déu.

La confessió de l'Altíssim en totes les llengües i cultures, lluny de separar-nos, ha de ser una font d'enriquiment, de comunicació i de fraternitat, i, sens dubte, una aportació al DESENVOLUPAMENT, LA PARTICIPACIÓ I LA PAU dels joves enmig del món. (Cartell realitzat per les Monges Benetes de Montserrat)

SECRETARIAT DE L'ESCOLA CRISTIANA.- Sessions d'estudi sobre el contingut de la Sentència del Tribunal Constitucional sobre la LO-DE.

Dimecres, dia 10 de juliol, en la Escola Sant Ignasi de Sarrià (escola d'Estiu), de Barcelona, de 2/4 de 10 a 1 del matí, i de 4 a 8 de la tarda.

Divendres, dia 12 de juliol, a l'Escola Vedruna, carrer Santa Joaquina de Vedruna, Tarragona, de 2/4 de 10 a 1 del matí.

Dimarts, dia 9 de juliol, de 2/4 de 5 a les 8 de la tarda al Col·legi Episcopal Verge de l'Acadèmia de Lleida.

El dijous, dia 11, de 10 a 2 del matí, i de 4 a 8 de la tarda a l'escola Sant Ignasi (Escola d'Estiu), de Barcelona.

El divendres, dia 12, de 2/4 de 5 a les 8 de la tarda, a l'Escola Vedruna, carrer de Barcelona, Girona.

Per més informacions adreçar-se al Secretariat de l'Escola Cristiana, carrer de Rivaldeneyra 6, Barcelona. Telf. 302 70 13.

EJERCICIOS ESPIRITUALES

Tanda - Mixta: Para Jóvenes y Adultos. Fecha: 13 y 14 de JULIO/85. (FIN DE SEMANA) organiza: "LUMEN DEI". CASA M. SALVATORIS. INFORMACION: TELEFONO: 219 21 20.

CURAR-SE EN SALUT

tot allò que cal saber per a protegir la salut i millorar la qualitat de vida

Director: Dr. Josep del Hoyo Calduch

de pròxima publicació:

- ALIMENTACIÓ SANA II i III • ALCOHOLISME •
- CÀRIES I HIGIENE DENTAL • PREVENCIÓ DE LA SUBNORMALITAT • ÚLCERA GASTRO-DUODENAL
- PEDRES AL RONYÓ • LA TIROIDES • ARTROSIS •
- VERTIGEN • BRONQUITIS • DIABETIS • MALALTIES DE TRANSMISSIÓ SEXUAL • EL CÀNCER •
- LA DEPRESSIÓ • LUMBAGO • ASMA • AL·LERGIA •
- CEL·LULITIS • EL TABAC, COM DEIXAR-LO •

a tots els quioscos i llibreries

GENERALITAT DE CATALUNYA

EDICIONS PROA. Provença. 322 • 08037 Barcelona • Tel. 257 26 37

GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT DE JUSTÍCIA

CONVOCATÒRIES DE SELECCIÓ DE PERSONAL

Al Diari Oficial de la Generalitat núm. 552 del dia 19 de juny del 1985 ha estat publicada la següent ordre de convocatòria per a la selecció de personal per a la provisió de llocs de treball en

RÈGIM D'INTERINITAT

1) Convocatòria núm. 0081. Data final d'admissió d'instàncies: 13 juliol del 1985.

Categoria:	TÈCNIC DE SERVEIS ESPECIALS
Places:	11
Titulació necessària:	4 fins a tercer de dret
	1 enginyer tècnic, especialitat mecànica
	1 fins a tercer d'econòmiques
	1 fins a tercer d'INEF
	2 assistents socials
	1 fins a tercer d'informàtica
	1 diplomant en filologia catalana

Les bases d'aquesta convocatòria es poden consultar al tauler d'anuncis de la secretaria general d'aquest Departament, c/ Pau Claris 138, 2a. planta, i al Servei Territorial de Barcelona, Ronda Sant Pere, 31.

Barcelona, 20 de juny del 1985

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem lluitant amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebo C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUA - Uruguai

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padrí o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRÍ

M.ª DOLORES PRENAFETA
RR. DOMINICAS
TELEMAN
126 ALTA VERAPAZ
GUATEMALA C.A. 7.750 Ptas.

CATALINA WALSH
NUEVO SCONSTAL MIS. URQUIZA
1888 FLORENCIO VARELA
011 BUENOS AIRES
ARGENTINA 7.750 Ptas.

LLUIS BOSCH
IGLESIA "LA MILAGROSA"
031 TEGUCIGALPA D.C.
HONDURAS C.A. 7.750 Ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
- gir postal
- domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Catalunya

Es restaurarà el monestir de Gerri de la Sal

L'antic monestir romànic de Santa Maria de Gerri de la Sal, abadia benedictina del segle X que perdurà fins al 1835, serà restaurat pel departament de Cultura de la Generalitat amb una inversió de sis milions de pessetes. L'obra té un termini d'execució de cinc mesos, a partir de l'adjudicació, que va tenir lloc el passat 2 de juliol.

Espanya

El Tribunal Constitucional falla a favor del pluralisme sindical

Els diners destinats en els pressupostos del 1985 per a subvencions a centrals sindicals caldrà repartir-lo entre totes les existents i no solament entre les que són "més representatives" segons el criteri del Govern establert en

l'actual redactat de la llei, afirma una sentència del Tribunal Constitucional, que declara inconstitucional l'esmentat termini.

La sentència del Constitucional respon a un recurs interposat pel Defensor del Poble davant una denúncia feta per la USO. El govern mantingué en els pressupostos del 1983, 1984 i 1985 que els diners destinats a centrals sindicals només caldria repartir-los entre les representatives, entenent com a tals les que disposen d'una representació del 10 per cent en l'àmbit estatal o del 15 per cent en una Comunitat Autònoma.

Món

Vint avions destruïts pels guerrillers afganesos

Els rebels d'Afganistan van destruir 20 avions de l'Exercit Nacional —una quarta part dels efectius de la Força Aèria— en una incursió contra la base de Shindand, va informar un responsable del Departament nord-americà d'Estat que no ha revelat la seva identitat.

Els aparells destruïts a Shindand (al nord-oest de Kabul) no tenen relació amb el centenar d'avions soviètics estacionats a Afganistan.

Per altra part, en les últimes tres setmanes d'intensos combats en la vall de Kunar, els guerrillers han ferit 800 soldats soviètics, informen fonts occidentals a Islamabad.

Aquestes fonts assenyalen que nombrosos ferits van ser traslladats a la capital afgana, mentre que els que es trobaven en estat més greu van ser aerotransportats a la URSS.

No s'han donat xifres sobre el nombre de soldats soviètics morts en aquests atacs. La xifra de ferits s'ha estimat sobre la base de la informació reunida en els hospitals militars de Kabul i el nombre de vols d'evacuació, informen dels fonts.

Més de 1.500 execucions el 1984

Amnesty International declara tenir coneixement que l'any 1984 s'han produït en quaranta països, 1.513 execucions. La xifra real serà, amb tot, molt més elevada. Per a centenars de casos, les garanties aprovades per la ONU a fi de protegir els drets dels presoners amenaçats de pena de mort, han estat violats.

ARA MATEIX

XLII Conferència episcopal: un document ambiciós

La premsa ha atorgat més relleu que altres vegades a aquesta XLII Assemblea plenària de l'Episcopat, clausurada el dia de Sant Pere. Un diari de Madrid, del qual sol fer-se cas en aquestes matèries, ha vist en els seus documents les bases doctrinals per a un relleu de la presència de l'Església en la societat espanyola... Estimulat per uns comentaris tan falaguers, m'he posat a llegir el text de "Testigos del Dios vivo" en el resum més ampli que n'he trobat (YA, 29-6-85), ple d'expectativa.

Confesso que m'he sentit una mica aclaparat sota el davassall de les afirmacions episcopals, que abasten un repertori relativament ampli de temes i s'entrellacen formant un tot (probablement, la forma resumida amb què les he llegides n'accentua la sensació d'atapèiment).

La impressió que fa una primera lectura és que, de cop i volta, la societat apareix als ulls de l'episcopat instal·lada en una nova situació: ferments d'ateisme i d'indiferència religiosa, model de vida dominat pel consum... I enmig d'ella, apareixen els cristians temptats de viure la fe al marge de l'Església... d'empobrir la fe tancant-la en ideologies... de polaritzar-se al voltant de persones i grups sense comunió amb el ministeri episcopal... I, encara, les qüestions polítiques: ni la unitat política dels cristians, ni separació entre conviccions cristianes i conviccions polítiques... valentia fins a l'objecció de consciència quan calgui... Sense oblidar temes perennes com la importància de les celebracions eucarístiques. Són moltes coses... Potser massa, per a ser dites d'un plegat?

No seria correcte menystenir el noble afany palesat pels bisbes de retrobar el poble que els ha estat confiat, en les noves circumstàncies que el marquen profundament. Però,

d'altra banda, tampoc no seria realista deixar de veure com és difícil que aquest xàfec d'avisos i orientacions penetri en la terra del nostre poble cristià i l'assaoni. Aquest document podria, tal vegada, iniciar una campanya de clarificació que, com observa el mateix text, caldrà que passi pels nivells bàsics de la parròquia i la diòcesi i, també "en lo que sea necessari, los niveles autonómicos". Ja podem avançar que, aquí, ho serà del tot necessari...

Clarificació, en primer lloc, de cara a la majoria. Pocs entre els assistents habituals a Missa copsaran expressions episcopals com aquestes: "Tan l'espiritualisme desencarnat com les actituds secularitzants defugen, de fet, una major autenticitat purificada i purificadora de la vida cristiana". I sense obertura a aquesta majoria, el protagonisme continuarà a mans d'espiritualistes i secularitzants sempre en discussió...

Clarificació sobre un cert procés de rectificació inescamotajable. Potser exageràvem —érem joves— quan a l'Assemblea conjunta del 1971 preteníem que l'Església demanés perdó per les seves implicacions en la guerra civil. Però també és exagerat posar-se a parlar en termes de pluralisme i democràcia, amagant el canvi d'orientació que això comporta en relació, per exemple, al que deia l'episcopat sobre política davant els referèndums del règim anterior. Allò resta, encara, al fons de la consciència col·lectiva i no n'hi ha prou amb silenciar-ho. Sense molt d'esforç de clarificació i de pedagogia, difícilment la majoria de catòlics passarà del sentit reverencial de l'autoritat en què ha estat educada, a l'objecció de consciència que ara els bisbes demanen. Ens adonem del salt? Perquè es tracta, ben entès, d'objecció democràtica, no pas de "croada" subversiva...

J. Carrera Planas

Versa sobre les relacions entre l'Església catòlica i l'ortodoxa

Nova encíclica de Joan Pau II

La quarta encíclica de Joan Pau II és ecumènica. Ha estat promulgada avui, diumenge, 7 de juliol. Tracta fonamentalment de les relacions entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa i, és sens dubte, el document ecumènic més important després del decret del Concili "Unitats redintegratio", sobre ecumenisme.

Aquesta encíclica és la quarta promulgada per Joan Pau II. El seu contingut és fonamentalment ecumènic i la promulga en "l'any metodià", que commemora el 1.100 aniversari de la mort de sant Metodi.

Avui se celebra a Velehard (Txecoslovàquia) el gran pelegrinatge dels pobles eslaus a la tomba de sant Metodi. Joan Pau II, el papa eslau, amb la seva carta "Egregiae virtutis", del 31 de desembre del 1980, proclamà els sants Ciril i Metodi patrons d'Europa, juntament amb sant Benet, perquè no solament evangelitzaren els eslaus, sinó que exerciren la seva missió apostòlica a les dues capitals de la cristiandat del segle XI: Roma i Constantinoble.

La reunió pot produir-se abans d'acabar el segle

Joan Pau II inaugurarà, en la basílica romana de Sant Climent, que guarda les relíquies de sant Ciril, l'Any Jubilar Metodià. En aquella ocasió recordà que "Ciril i Metodi efectuaren el seu servei missioner en unió tant amb l'Església de Constantinoble, de la qual foren enviats, com amb la seu romana de Sant Pere, per la qual foren confirmats". A partir de la figura dels dos germans, el

Papa realitza, en aquesta encíclica, un profund recorregut històric, cultural i eclesial de l'evangelització dels pobles eslaus.

En aquesta nova encíclica dona, fins i tot, una sèrie de passos significatius, il·lustratius i avançats per impulsar les relacions ecumèniques entre l'Església catòlica i les comunitats eclesials separades de la seu apostòlica romana. El Papa deixa entreveure clarament la seva voluntat, recolzada en l'oració i en la comunió, que la unió de les Esglésies orientals amb la de Roma pot produir-se abans d'acabar el segle i començar així el tercer mil·lenni de la història de la cristiandat amb una sola Església unida al successor de Pere.

Col·laboradors del Papa en l'elaboració de l'encíclica

El Papa vol exaltar els orígens de la fe per "renovar la consciència de la vocació cristiana dels pobles europeus i saldar la comunió d'esperit i de testimoni, en particular amb les comunitats directament fundades pels sants Ciril i Metodi". És una encíclica extensa, que exigirà un especial esforç de lectura per a la seva autèntica comprensió, sobretot per a la mentalitat occidental. Adreçada també als cristians de l'Est, parlarà a la vegada de la unitat

Cal caminar cap a la unitat de la família cristiana dividida.

d'Europa fonamentada en la fe cristiana.

Per aquesta quarta encíclica, Joan Pau s'ha servit de la col·laboració de l'equip d'especialistes que constitueixen el "comitè romà dels sants Ciril i Metodi", entre els quals el cardenal polonès Wladyslaw Rubin, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals; el cardenal Jo-

sef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i el pare Vesely, txec, professor de l'Angelicum i especialista en espiritualitat cristiana eslava. L'encíclica té un altre important objectiu: preparar espiritualment la solemne litúrgia, que presidirà Joan Pau II en la basílica de Sant Pere, el 13 d'octubre del 1985, amb la participació dels

bisbes de tot Europa, i que serà una commemoració comuna de les Esglésies europees, per testimoniar i implorar la unitat de l'Església. Serà l'eix de l'acte final de l'Any Jubilar, previst per al 8 de desembre d'aquest any, Txecoslovàquia, en el qual es realitzarà la consagració universal dels hereus dels sants Ciril i Metodi a la Verge, Mare de Déu.

Joan Pau II als ministres de Transports dels països d'Europa

Superar les fronteres per establir relacions més àmplies

El proppassat 1 de juny, dissabte, el Sant Pare va rebre en audiència els participants en la Conferència Europea dels ministres de Transports, davant els quals pronuncià un discurs, del qual extraiem els paràgrafs més significatius.

OFERIM

Àmplia rectoria apta per a colònies grups parroquials etc. a contraprestació serveis. Tres km. platja costa Brava. Tel. 972 - 31 43 56.

La vostra missió senyors ministres, us impulsa constantment a procurar per a les poblacions modernes, com seduïdes pels miralls de la mobilitat, camins nous, ràpids i segurs; però també mitjans de transport més nombrosos, més eficaços i confortables i financerament accessibles. I la tècnica es troba en situació de proposar d'altres possibilitats, per desenvolupar la xarxa ja molt densa de les rutes aèries.

La multiplicació dels enllaços per via terrestre, marítima i aèria és l'objecte de la vostra política en el si de cada una de les vostres nacions. Però les vostres conferències especialitzades, a nivell ministerial, us impulsen a superar les fronteres nacionals a fi de resoldre les dificultats que us són comunes, i a establir relacions més àmplies i més profundes amb països culturalment propers o geogràficament allunyats.

Els béns d'una nació, patrimoni de tota la humanitat

Encara que les aglomeracions modernes —sobretot a causa de l'estat dels transports urbans— són lluny de la ciutat ideal per a l'home, a nivell inter-

nacional, ben al contrari, els transports constitueixen els mitjans més eficaços per realitzar concretament una societat més justa i una pàtria més àmplia.

Gràcies als transports moderns, tot sovint molt sofisticats, l'intercanvi de béns materials entre els pobles és facilitat i, es fan petites les distàncies entre un continent i l'altre, i, en el si de cada continent, com succeeix a Europa, forces de naturalesa diverses, orientades cap a la destrucció d'una nova i més àmplia unitat, es posen en moviment.

El transport pot promoure l'home

Actualment assistim al desplaçament de multituds humanes considerables —es pot parlar de centenars de milions de persones— pels camins del món, més enllà de les seves fronteres i dels seus mòduls horaris, per cercar treball, fer turisme, descobrir altres pobles i altres cultures.

Aquí existeix un fenomen de mobilitat pacífica, inspirat pel principi que els béns particulars i originals d'una nació són com el patrimoni de tota la humanitat: Tot habitant de l'Univers és cridat

a aprofitar-se'n dins dels límits de les seves possibilitats, per obtenir d'aquests béns un enriquiment humà i espiritual. Igualment succeeix amb les meravelles de la natura, fetes per ser contemplades; o amb les obres d'art existents, per ser admirades de prop; o els llocs de treball a descobrir, o fins i tot amb els llocs de culte per visitar.

La promoció autèntica de l'home és una obra grandiosa i pot ser facilitada de manera singular pels transports de l'època moderna. L'home, la missió del qual és construir una societat veritablement humana, ha de preocupar-se'n cada vegada més, incloent-hi també l'important camp dels transports.

L'Església profundament sensible davant tot allò que pot elevar l'esperit i el cor humà i aglutinar els pobles, posa una mirada plena d'atenció i d'esperança sobre els treballs d'una conferència com la que acabeu de celebrar. Ho fa en nom de la pau, de la justícia social, de la fraternitat, de la promoció humana i religiosa.

Aquesta és la causa per la qual, en acabar-se aquesta agradable reunió, em considero feliç en renovar a cada u de vosaltres les meves salutacions i els meus desigs. ¡Que Déu us ajudi!

Textos d'un important llibre del cardenal Ratzinger

“Reflexions sobre la fe”

El Concili Vaticà II ha estat mal entès o mal aplicat? El debat sobre la interpretació del Concili estarà en el cor del Sínode extraordinari del novembre proper. Les Conferències episcopals han estat invitades a reflexionar sobre el tema, havent de ser representades per llurs presidents a Roma.

Es en aquest clima de reflexió general que el cardenal Ratzinger, prefecte de la Congre-

gació per a la Doctrina de la Fe, ha publicat un llibre-entrevista, “Reflexions sobre la fe”, que intenta respondre a un periodista sobre la situació de la fe, avui. Tracta de les conferències episcopals, l'ensenyament del catecisme, l'ètica sexual, el lloc de les dones en l'Església, la teologia de l'alliberament, etc. que provocaran un diàleg viu en el debat si-

nodal, a l'interior i exterior de l'assemblea. Bisbes, teòlegs, preveres i laics es pregunten arreu del món si les conseqüències del Concili han estat positives o negatives per l'Església. A continuació publicuem els textos més significatius d'anàlisi que ha fet el cardenal Ratzinger en vigílies del Sínode. Es preveu que suscitaran reaccions nombroses i contraposades.

Hem extret alguns dels fragments més importants de l'Entrevista sobre la fe que el cardenal Ratzinger ha mantingut amb el periodista italià Vittorio Messori:

Els resultats del Vaticà II

El cardenal confia al seu interlocutor que “és evident que els deu últims anys han estat desfavorables per l'Església catòlica, (...) que els resultats que hom desitjava del Concili semblen cruelment oposats als que tothom esperava”.

Explicant-ho més precisament: “Els Papes i els Pares conciliaris esperaven una nova unitat catòlica i, contràriament, s'ha anat vers una dissensió que —segons paraules de Pau VI— sembla haver passat de l'autocrítica a l'autodestrucció. Hom esperava un nou entusiasme i molt sovint hom es veu abocat, al contrari, a l'enuig i el descoratjament. Hom esperava un salt endavant i ens trobem, al contrari, de cara a un procés evolutiu de decadència, que es desenvolupa en llarga mesura referint-se especialment a un pretès “esperit del Concili” i que, d'aquesta manera, l'ha desacreditat més i més”.

Què cal fer? El prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe creu que s'ha de retornar a la “veritable Tradició de l'Església”. “Defensar el Concili” no vol dir res més: “És falta nostra si tantes vegades hem donat pretext, tant a la “dreta” com a l’“esquerra”, per pensar que el Vaticà II hagi pogut ser una “ruptura”, un abandonament de la Tradició. Hi ha, al contrari, una continuïtat que no permet ni retorns enrera, ni fugides endavant, ni nostàlgies anacròniques, ni impaciències injustificades. És a l'avui de l'Església al que nosaltres hem de romandre fidels, no a l'ahir ni al demà: i aquest avui de l'Església són els documents del Vaticà II en la seva autenticitat, sense reserves que els amputin ni abusos que els desfigurin.”

A propòsit de “Restauració”

V. Messori pregunta si aquest retorn als documents “autèntics” del Vaticà II significa “una mena de restauració per a l'Església”. El cardenal Ratzinger respon: “Si, per “restauració”, hom entén un pas enrera, aleshores cap restauració no és possible. L'Església camina vers l'acompliment de la història, mira endavant vers el Senyor que ve. No, no es fa marxa enrera i hom no hi pot retor-

nar: cap “restauració” doncs, en aquest sentit.

Però si per “restauració”, s'entén la recerca d'un nou equilibri després de les exageracions d'una obertura al món, sense discerniment després de les interpretacions massa positives d'un món agnòstic i ateu, bé, aleshores, una “restauració” entesa en aquest sentit, és a dir un equilibri renovat de les orientacions i valors a l'interior de la catolicitat tota, seria del tot desitjable, i ja s'ha començat en l'Església. En aquest sentit, es pot dir que s'ha clos la primera fase després del Vaticà II”.

El paper de les conferències episcopals

Sobre el paper del bisbe, el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe constata “un dels efectes paradoxals del post-Concili”. “La clara revaloració del paper del bisbe gràcies al Concili, diu, en realitat s'ha atenuat amb risc de ser ofegada per la integració dels bisbes a les conferències episcopals cada cop més organitzades, dotades d'estructures burocràtiques sovint pesades. No hem d'oblidar que les Conferències episcopals no tenen base teològica, no formen part de l'estructura de l'Església tal com l'ha volguda Crist: no tenen una funció pràctica i concreta”.

Basant-se en el nou Codi de Dret Canònic, el cardenal Ratzinger afegeix: “Cap Conferència episcopal té, per ella mateixa, una missió de magisteri; els seus documents no tenen valor específic, sinó el valor de l'assenyament donat per cada bisbe”.

Segons el cardenal, “es tracta de salvaguardar la mateixa naturalesa de l'Església catòlica, que es basa sobre una estructura episcopal i no sobre una mena de federació d'Esglésies nacionals. L'escalafó nacional no és pas una dimensió eclesial. Cal que sigui clar que, en cada diòcesi, hi ha un sol pastor i mestre de la fe, en comunió amb els altres pastors i mestres i amb el Vicari de Crist (...)”.

Més endavant, el cardenal Ratzinger diu: “Conec bisbes que confessen en privat que, si ells s'haguessin hagut de pronunciar sols, haurien pres decisions dife-

rents que les preses per la Conferència. (...) Sembla molt agradable decidir sempre conjuntament. Però, d'aquesta manera, es corre el risc de perdre l’“escàndol” i la “folia” de l'Evangeli, aquesta “sal” i aquest “llevat” d'avui més que mai indispensable pel cristià (sobretot si és bisbe, investit de responsabilitats precises cara als fidels) cara a la gravetat de la crisi.

Per tot això aquests últims temps hom nota una inversió de les tendències en referència a la primera fase del post-Concili. Per exemple, l'Assemblea plenària del 1984 de l'episcopat de França (és ben sabut que aquest país experimenta sovint tendències interessants per a la resta de la catolicitat) s'ha dedicat al tema del recentratge. Retorn al centre constituït per Roma, però també retorn al centre inamovible que és la diòcesi, l'Església particular i el seu bisbe”.

La catequesi

Es coneix el paper del cardenal Ratzinger en el període d'interrogants que ha viscut recentment, a França, la catequesi. Es retroben aquí idees que havia defensat a inicis del 1983 en les seves conferències de Lyon i París: “Semblantment com la teologia no sembla per ella capaç de transmetre un model comú de la fe, diu, així també el catecisme està exposat a trossejaments, i a experiències constantment canviants. Certs catecismes i nombrosos catequistes no ensenyen la fe catòlica en el seu conjunt harmoniós —on cada veritat pressuposa i explica la següent— sinó que cerquen fer humanament “interessant” (al gust de les orientacions culturals del moment) certs elements del patrimoni cristià. Aquest i aquell passatges bíblics són posats en relleu perquè es consideren “més apropiats a la sensibilitat contemporània”. D'altres, per raó inversa, son deixats de banda. Dit d'altra manera, no es una catequesi que sigui una formació global de la fe, sinó reflexions o inspiracions pouades d'experiències antropològiques parcials i subjectives”.

El cardenal alemany continua: “Cal recordar que des dels primers temps del cristianisme apareix un “nucli” permanent i irreductible de la catequesi, per tant de la formació de la fe. És el mateix nucli utilitzat per Luther pel seu catecisme, que es també el del catecisme romà aprovat a Trento. L'exposició de la fe l'organitza al voltant de quatre elements fonamentals: el Credo, el

Coberta de la versió francesa del llibre “Reflexions sobre la fe” del cardenal Joseph Ratzinger que està a punt de sortir en castellà.

Parenostre, el Decàleg i els Sagraments. Aquesta és la base de la vida del cristià, aquesta és la síntesi de l'ensenyament de l'Església fundada sobre l'Esclitura i la Tradició. El cristià hi troba el que ha de creure (el Símbol o Credo), esperar (el Parenostre), fer (el Decàleg), i l'espai vital en el qual tot això ha d'acomplir-se (els Sagraments). Ara, en moltes catequesis actuals, aquesta estructura fonamental s'ha abandonat, amb els resultats que es coneixen: una desagregació del *sensus fidei* en les noves generacions, sovint incapaces d'una visió de conjunt de la seva religió”.

El feminisme

El cardenal Ratzinger s'inquietava per les desviacions mantingudes per la lluita feminista en totes les seves formes: “Estic convençut que allà on porta el feminisme en la seva forma radical no és al cristianisme que nosaltres coneixem, sinó a una religió diferent. Estic del tot convençut (comencem a percebre les raons profundes de la posició de la Bíblia) que l'Església catòlica i les Esglésies orientals, defensant la seva concepció del sacerdocí, defensen en realitat tant els homes com les dones en la seva to-

talitat, amb la seva distinció irreversible com a home i com a dona, i per tant en la seva identitat irreductible a una simple funció, un simple paper”.

L'ecumenisme

Pel prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, el blocatge més gran ve de la concepció diferent de l'Església entre els protestants i els catòlics. Per aquests darrers és la successió apostòlica la que fonamenta l'Església. Respon especialment als que s'inquieten pels frens posats a la intercomunicació eucarística: “Alguns progressos sobre el pla teològic, alguns documents comuns, no signifiquen encara un acostament veritablement vital. L'Eucaristia és vida, i aquesta vida no és, malauradament, compartible amb els qui tenen una concepció de l'Església —per tant del sagrament— tan diferent.

Es perillós un ecumenisme que no se situa de manera realista enfront d'aquesta dificultat de moment insuperable pels homes. I també és cert que era perillosa la situació pre-conciliar, marcada com estava pel tancament i la intransigència, que no deixaven cap lloc a la fraternitat”.

GIRONA

Caritas organitza dos tallers-escola als barris

GIRONA.— Caritas Diocesana de Girona ha posat aquest curs en funcionament dos tallers-escola, especialment dirigits a joves de 16 i 18 anys que es troben sense feina o que per altres motius ja són irrecuperables per a l'escolarització. Els dos tallers es troben en els barris perifèrics de la ciutat de la Font de la Pòlvora i de Germans Sàbats.

En total compten amb 56 alumnes matriculats i els resultats són satisfactoris. Entre altres coses s'ensenya mosteria, fusteria, mecànica, etc.

El cost dels dos tallers s'acosta al milió de pessetes i les associacions de veïns dels propis barris i les Caritas lo-

cals contribueixen al seu sosteniment. Aquestes ofereixen els locals i el material mentre que Caritas Diocesana paga el professorat i l'equipament.

Per altra banda en el barri de Vila-roja, també d'immigrants, Caritas parroquial ha promocionat un taller de perqueria amb una ajuda de 300.000 pessetes. Igualment s'han preparat uns cursos per a voluntaris que vulguin treballar en els diferents departaments de Caritas, cursos que es faran a Girona, Figueres, Olot, Calella de la Costa i altres poblacions.

Per últim, Caritas ha fet un estudi sobre les persones que només es troben acollides a la pensió del F.A.S. per tal d'ela-

borar una relació de les que passen dels 75 anys i es troben a més en situació de limitació de facultats. S'han estudiat 1.200 casos en un centenar de poblacions diferents dels quals només un 4 per cent reuneix les condicions requerides. Aquestes persones rebran un ajut econòmic cada mes de caire vitalici, ajut proporcionat per una entitat privada.

En total Caritas Diocesana va repartir aquest últim any prop de quinze milions de pessetes, incloent en aquest pressupost les despeses de personal i de conservació d'edificis.

M. Caballé

Restaurada l'ermita romànica banyolena de Merlant

BANYOLES.— La Diputació de Girona en col.laboració amb la Generalitat de Catalunya ha sufragat les obres de restauració de l'ermita anomenada de Merlant, del terme municipal de Porqueres, situada sobre l'estany de Banyoles. La inauguració d'aquestes obres tingué lloc el proppassat dia 16 de juny amb una solemne missa a les 12 del migdia a la qual va seguir un aperitiu per tots els assistents. Cal remarcar també la col.laboració prestada per l'ajuntament de Porqueres i la gent del Centre Excursionista de Banyoles que prepararen la festa i arranjaren els camins.

L'ermita de Merlant és

d'estil romànic primitiu i està dedicada a sant Quirze i santa Julita. Consta documentalment que ja l'any 979 existia, ja que fou donada pel comte Miró al Monestir de Sant Esteve de Banyoles. Durant molts segles fou església parroquial, però en abandonar-se progressivament aquells paratges va perdre aquesta condició.

Amb tot, encara fa poc temps els capellans del santuari del Collell hi deien missa cada quinze dies. I sempre ha estat un lloc de peregrinació i romeria pels devots que hi pujaven a peu des de Banyoles.

M. C.

El P. Menni, un nou beat que té família a Caldes de Malavella

GIRONA.— El bisbe de Girona, monsenyor Camprodon, ha dedicat un dels seus darrers comentaris del Full Parroquial al P. Menni. Heus-ne ací el text íntegre:

A Roma, el Sant Pare ha proclamat un nou Beat. Un home la vida del qual és reconeguda com un camí d'evangeli: el P. Menni.

Italià de naixença, el 1867 vingué a Espanya amb la missió de restaurar l'Orde dels Germans de Sant Joan de Déu, dedicada a tenir cura de malats mentals.

Començà per Barcelona i organitzà catorze hospitals més.

Més tard fundà la Congregació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor amb la mateixa finalitat.

El P. Menni veia clar, ja aleshores, que les seves cases havien de regular-se pels principis següents: a) situar-se al màxim nivell tècnic, b) atendre els més marginats: infants subnormals, c) complir una funció social, d) en conseqüència, ser subvencionades; el pes econòmic no pot recaure sobre les famílies dels mateixos malalts.

A Caldes de Malavella tenim una casa de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor amb unes 300 internes. La seva vida i el seu treball passen desapercebuts. Només les famílies de les nenes que s'hi allotgen coneixen la dedicació competent i generosa d'aquestes religioses. Tampoc elles no van a la recerca de la publicitat. Tanmateix allà hi ha l'esperit de Déu, amb més garantia que en els grans monuments i les organitzacions eclesials.

Eixuguen moltes llàgrimes. Conforten molts pares que han viscut la situació límit de posar al món un fill diferent dels altres.

Aquestes religioses, com volia el seu Fundador, estan complint una funció social. I en el moment present, en què es posa en qüestió la vida d'aquests infants abans de néixer, cal valorar encara més la seva labor.

D'aquesta casa no en surten manifestacions ni grans discursos; es treballa en defensa de la vida d'uns infants concrets.

Cases com aquesta són una ajuda real per a no caure en la temptació de segar una vida que tot just apunta i que presentarà dificultats serioses.

No he llegit que en cap sessió de les Corts s'hagi parlat d'aquestes institucions, quan valdria la pena d'abocar-hi diners per no haver de lamentar el que tothom diu que lamenta: un avortament.

Es prefereix encarrilar la contribució del comú a defensar-nos d'una guerra hipotètica o a solucionar per la via directa les molèsties que podria ocasionar un nou nat.

Dubto que edificar una societat sobre aquestes bases sigui edificar sobre l'amor a la vida.

I si no s'edifica sobre l'amor a la vida ¿sobre què construïm?

Mercès Germanes!

Vosaltres sí que demostreu que l'Evangelí és bona notícia. Sou un regal de Déu per a l'Església i per a la societat.

Ens alegrem amb la vostra joia i, amb vosaltres, donem gràcies a Déu pel nou Beat. El camí de Jerusalem a Jericó passa també per Caldes. Vosaltres sou el Samarità i l'Hostaler.

El Bisbe.

BARCELONA

230 entusiastes de l'evangelització s'aplegaren a Sant Vicenç dels Horts

Record i interpel.lació d'una trobada catequística

SANT VICENÇ DELS HORTS.— El diumenge dia 16 a la tarda se celebrà a Sant Vicenç la festa dels catequistes de la zona del Baix Llobregat. Ens hi aplegarem una bona colla. Què en queda després d'una setmana? Jo diria que un record i una interpel.lació.

Primer de tot, un record. Vàrem ser uns 230. En uns temps de crisi com aquests, no està gens malament. En un temps que vivim amb una certa angoixa perquè som pocs, és encoratjador veure que érem bastans. Gairebé cent de l'arxiprestat de Sant Vicenç. És normal. La festa se celebrava allà. I gairebé quaranta dels arxiprestats de Sant Feliu, del Prat i de Sant Bol.

El record ens diu que els actes foren senzills però eficaços: una conferència, una celebració eucarística i una celebració "gastronòmica". És a dir, un moment per a la reflexió, un moment per a la celebració de l'esperit i un altre per a la del cos. Com hauria de ser en tota catequesi. Com hauria de ser tota la vida cristiana. I sempre amb un caire de festa.

En segon lloc, una interpel.lació. Ens la va fer el con-

ferenciant, que fou el sacerdot claretià Josep Codina, un home que ha conegut molt de món: part d'Europa com a estudiant, i Amèrica i Àfrica com a missioner. Ens parlà des d'aquestes experiències. I ens parlà sobre tot d'una Església en formació.

Ens va anar bé que ens parlés d'això, perquè sovint ens sentim formadors i pensem que nosaltres ja ho tenim tot fet, ja estem formats. Ens tanquem en les nostres rutines, en les nostres fórmules, en els nostres sistemes. En Josep Codina ens va parlar

d'una Església que necessita renovar-se continuament. Aquesta fou la interpel.lació de la jornada.

En vàrem quedar contents. La cosa va anar bé. I anirà encara millor si a mida que passa el temps no queda

viu només el record, sinó també la interpel.lació.

Joan Ferrés i Prats

Pensant ho bé

Per Xesc Soliu

La capsa dels botons

Ara potser no tant, però anys enrera, la capsa o capseta dels botons era un autèntic tresor en cada llar. De fet, gairebé totes les peces de vestir anaven embotonades. Hi havia, hi ha botons eminentment pràctics i irrenunciabls per decòrum; altres eren, són, purament d'adorn. Altres fermalls com la sempre conflictiva cremallera, el cinturó, la goma, l'adhesiu, etc., prou intenten desbancar-los, però no ho aconsegueixen pas del tot. Jo no sé de cap botoneria que hagi fet fallida o presentat suspensió de pagaments.

D'una persona elegant es deia que anava de vint-i-un botó. A mi em sembla que es quedaven curts; perquè l'abric, l'americana, l'armilla, els pantalons, la vestimenta de mular i de treballar, els daixonses i els dallonses, tot anava embotonat. I no parlem de la sotana dels mossens: allò era una botonadura inacabable que exigia un pacient art de botonar. En tot això, la capsa dels botons era el petit gran magatzem dels recanvis.

De botons n'hi ha de totes menes: de metall, daurats o platejats, d'os, de nacre, recoberts de tela, de blancs, de negres i de tots colors.

Per a sastres i modistes era un vertader maldecap el buscar i trobar els botons adients a cada peça i al gust de la clientela. L'autèntic neguit, però, venia quan se'n perdia algun. Per cert, encara ningú no ha investigat mai i explicat suficientment el perquè del vell costum de sastres i modistes de deixar els botons dels vestits nous tant fluixament cosits que, el primer accident de tota estrena, a part de la primera taca cridanera, és la silenciosa pèrdua d'un botó. Era una sort de les grosses, després d'un llarg pelegrinatge de merceria en merceria, trobar els botons pertanyents a la família de la mateixa espècie. En això, sovint, jugava un paper sorprenent el tresor amagat en la capseta dels botons.

La manca d'un botó en el moment de vestir-se, o la pèrdua sempre inoportuna, a qualsevol hora del dia, d'un botó estratègic han estat causa d'autèntiques enquistades i àdhuc de vertaderes discussions ma-

trimonials i familiars. Ves qui ho diria que una cosa tan petita mogui tant d'enrenou. La capseta dels botons, ben proveïda, ha estat una autèntica caixa de Pandora que, en un moment donat, ha fornit allò necessari per l'arranjament del vestit i per l'armistici. Capítol a part són les domèstiques "guerres de botons" a les casernes. Els reclutes passarelles eren els proveïdors de les capsetes de botons, gelosament guardades, dels veterans. I després, què? On trobar altres botons? Com cosir-los? Com apanyar-se-les per "passar revista"? Sort hi havia del bon funcionament del mercat negre.

A casa erem molta quitxalla. Jo no sé exactament el perquè, ni qui ens ho havia ficat al cap, però no recordo que cap de nosaltres, mai per mai, passés de llarg de la vista d'un botó perdut a terra. Potser era pels botons cosits al davantal ratllat d'anar a "Can Colapi"; jugant i barallant-nos en perdiem qui-sap-los. Entre tots l'arrepregadissa era abundosa. Aquella vella capsa de pólvores de "liltines", convertida de temps immemorial en capsa de botons calguts i arplegats, era sempre ben proveïda. Escampar la botonada damunt la taula a la recerca del botó amic, era sempre interessant i divertit. La tragèdia era, quan per culpa de qualsevol facècia, tot anava per terra. La feina era nostra per a no deixar cap botó fora de la gàbia.

No són certament les grans coses les que promouen la bona harmonia del viure quotidià, senzillament perquè en succeeixen poques, sinó una munió de coses petites que les tenim a mà cada dia sense valorar-les degudament. Només quan ens manquen, sabem el lloc que ocupen en l'engranatge global de les circumstàncies. Com tantes altres coses, la capsa dels botons, és un tresor amagat en algun anònim racó de la llar.

Acte acadèmic al Col·legi Monterols

Desè aniversari

de la mort del

fundador de l'Opus Dei

BARCELONA.— Vicenç Font i Boix, Degà del Col·legi de Notaris de Barcelona, Alfons Balcells i Gorina, Catedràtic de Medicina, Juan A. Pérez López, Professor Ordinari de l'IESE i Carles Cardona i Pescador foren els ponents de l'acte acadèmic que en memòria de Monsenyor Escrivà de Balaguer se celebrà el 25 de juny al Col·legi Major Universitari Monterols, de Barcelona (C/. Corint, 3).

Com és sabut, el dia 26 es complí el X aniversari de la mort a Roma de Mons. Escrivà, Fundador de l'Opus Dei i vinculat a Catalunya en molts moments crucials de la seva

vida. Nombroses institucions catalanes de servei deuen la seva existència a la seva empena i estímul. El 1981 s'inicià el seu procés de canonització.

A l'acte acadèmic es glosaren alguns aspectes de la seva persona i de les seves ensenyances: "El Dret en la vida i en el pensament de Mons. Escrivà de Balaguer" (Vicenç Font); "L'empremta de Mons. Escrivà de Balaguer a Catalunya" (Alfons Balcells); "Redescobrir el sentit del treball" (Juan A Pérez López) i "Les virtualitats humanes de l'Obra de Déu" (Carles Cardona).

colònies
escoltisme
campaments

la tenda

Pau Claris, 118-120 Barcelona-9
LA VOSTRA BOTIGA

TARRAGONA

Ha acabat un curs ple de bones perspectives

Catequesi: Posar les bases per al futur

TARRAGONA.— Per part de la Delegació Diocesana de Catequesi aquest ha estat un curs per a anar posant les bases de cara al futur. Així s'ha fet una llista de **TEMES BÀSICS** per a la formació dels catequistes, 15 en total, i de persones que les poden donar, unes 30, a fi d'oferir als responsables d'aquesta formació dels catequistes als Centres de Catequesi, una eina accessible per a allò que és fonamental: una bona Catequesi la fa un bon catequista, i no tant locals magnífics, el material audiovisual, els llibres o les possibilitats econòmiques...

L'Escola de Catequistes

Està també preparat el **1er curs de l'ESCOLA DIOCESANA DE CATEQUISTES**. Aquesta ESCOLA tindria tres cursos, d'un 20-30 hores cada curs, per tal de donar una capacitat bàsica però suficient als catequistes en la seva tasca i també poder tenir responsabilitats parcials o total al Centre de Catequesi. Aquest primer curs a l'inici del curs 85-86, tindrà aquests cinc apartats: Escriptura, Credo, Església, Vida cristiana, Catequètica. En els quatre primers, el "FONS BÀSIC" ha estat el punt de referència; i en el cinquè hi ha els aspectes més pràctics de pedagogia catequètica, psicologia i tècniques. Ja hi ha dues parròquies, caps d'Arxiprestat, que han sol·licitat aquesta ESCOLA per el proper curs, Torredembarra i Valls. Altres sabem que hi estan pensant, Reus i Tarragona.

Lloguer d'audiovisuals

Un altre servei que la Delegació pensa oferir a partir del pro-

Vot i veu de tots els qui treballen en la catequesi i la renovació dels catequistes en l'aprofundiment de la seva tasca, són els dos trets principals del nou projecte d'organigrama.

per curs és el de **LLOGUER D'AUDIOVISUALS**. S'han redactat les bases i les condicions per a fer-lo eficaç. Ara s'està en fase de recollir idees dels audiovisuals que cal servir i també s'espera rebre peticions concretes de persones i parròquies que desitgen que se'ls faci aquest servei de lloguer d'audiovisuals.

També per a fer eficaç i operatiu el treball de la Delegació de Catequesi a tot l'Arquebisbat s'ha redactat un **projecte d'organigrama**. S'han fet fins tres redaccions i finalment en la darrera

reunió de juny ha quedat escrit l'esborrany que s'ha presentat al Consell de Direcció de l'Arquebisbat per a la seva aprovació. Aquest organigrama preveu des d'instàncies d'àmbit general fins a grups més reduïts, per tal d'assegurar dues coses fonamentals: per una banda que tots els sectors i tots els Centres de Catequesi i els seus catequistes i preveres tinguin vot i veu en la marxa de la Catequesi; per una altra banda que no ens estaquem i es promogui la deguda renovació dels catequistes i l'aprofundiment en la tasca catequètica. En

conseqüència es pensa que la Delegació Diocesana de Catequesi tingui aquesta organització: **una Assemblea Diocesana de la Catequesi** (amb representació de totes les parròquies), **un Consell Diocesà de la Catequesi** (compost de 15-20 persones elegides, amb criteris de representació territorial i també al mateix temps segons els sectors de la Catequesi: adults, adolescents i joves, infants, especial, formació dels catequistes.), **els Consells Arxiprestals o Inter-Arxiprestals de Catequesi** (els preveres i catequistes elegits que serien els

responsables a aquest nivell), finalment la **Comissió Permanent amb el Delegat Diocesà** (que porta l'execució de tot allò que s'hagi determinat). Segurament no serà possible posar en marxa tot el conjunt de la Delegació d'una manera immediata. Però els passos que es vagin fent podran estar orientats per un esquema a assolir.

Mirant també el proper curs, va semblar convenient organitzar per el seu inici un **DIA DIOCESÀ DE LA CATEQUESI** per a sensibilitzar tota la Comunitat de la seva responsabilitat catequitzadora i evangelitzadora. Aquest DIA podria ser el **29 de setembre**. I s'oferiria un material senzill per ajudar a fer aquesta reflexió a les Celebracions Eucarístiques del diumenge, en les reunions de catequistes per organitzar el curs, en les primeres trobades de pares, per a la pregària personal, etc.

De cara a continuar el creixement de la **CATEQUESI D'ADULTS** "forma principal de Catequesi", es va acordar fer la **II Jornada de Promoció** d'aquesta Catequesi per al mes de novembre, amb el tema de "la pedagogia de la conversió de l'adult".

S'acaba el curs, una etapa més de la tasca, una etapa més en el servei de l'educació de la Fe de tots els membres de la nostra Comunitat Cristiana. Cal donar-ne gràcies al Déu de la Llum i de la Pau per l'Esperit de Jesús que ens ha donat que fa créixer la nostra comunitat. Serà veritat allò de "El Senyor augmentava cada dia el nombre dels salvats i els reunia junts?" (Fets 2,47).

Delegació Diocesana de Catequesi de Tarragona.

FETS I CRITERIS

Els drets humans

Avui es constata arreu del món una atenció creixent als drets humans, sia per la consciència més sensible que tant els individus com les comunitats han adquirit d'aquests drets, sia perquè de manera continuada i dolorosa són conculcats. D'altra banda, actualment s'aixequen més insistents les veus que denuncien les violacions d'aquests drets.

Podem preguntar-nos, l'Església i els cristians hem de preocupar-nos pels drets humans? o més aviat és un camp que pertany a l'Estat?

La doctrina de l'Església és clara i definida i n'explica fins i tot la seva motivació pastoral. L'Església —afirma el Vaticà II— en virtut de l'Evangeli que li ha estat confiat, proclama els drets dels homes i reconeix i té en gran estima el dinamisme amb que als nostres dies hom promou aquests drets (Gaud. et Spes n. 41).

En ocasió del XXV aniversari de la Declaració dels Drets de l'Home, el Papa Pau VI, tot recordant que els drets fonamentals de l'home representen un bé comú de tota la humanitat per assolir la pau, afirmava que "és necessari que tots els homes, en prendre una major consciència

d'aquesta realitat, siguin ben conscients que en aquest camp parlar dels drets és també enumerar deures". (10 des. 1973).

L'home modern, molt sensible a la tutela dels propis drets, pot oblidar sovint el nexa lògic i ontològic que existeix entre dret i deure. En efecte, el binomi dret-deure és una unitat indivisible, no solament des del punt de vista jurídic i filosòfic, sinó que és l'únic camí perquè la persona que viu en la societat realitzi els seus valors integrals.

La Pacem in Terris del Papa Joan XXIII també diu explícitament que quan les relacions de la convivència es posen en termes de drets i de deures, aleshores els éssers humans s'obren al món dels valors espirituals i comprenen el que significa la veritat, la justícia, l'amor i la llibertat.

L'Església ha de promoure la defensa dels drets humans perquè està en joc la dignitat de la persona humana. L'Església, preocupada pels drets de Déu, no podrà mai desinteressar-se dels drets de l'home, creat a imatge i semblança del seu Creador.

Els cristians hem d'actuar en una doble perspectiva: anunciar, amb paraules i obres, l'Evangeli de la pau en relació als drets humans, i denunciar les violacions d'aquests drets, especialment fent sentir la veu profètica de l'Església, en favor d'aquelles persones que no tenen veu. Això demana coratge, caritat, prudència i fermesa. Aquesta denúncia ha de ser un testimoni sincer i coherent amb la pròpia vida.

El papa Joan Pau II ha dit que l'Església vol formar els esperits a la veritable pau indicant com fonaments segurs: el respecte dels drets inalienables de l'home, de tots els seus drets, de les seves llibertats fonamentals, de la llibertat dels pobles, i també dels seus deures enfront de la intolerable desigualtat en la repartició dels béns materials del nostre planeta.

Així doncs, l'aportació de l'Església a la promoció i a la defensa dels drets humans es concreta, de manera específica, en l'educació integral de les persones amb especial referència als seus drets i deures personals i socials.

Ramon Torrella

Arquebisbe de Tarragona i Primat

ESPANYA

MÚRCIA

Els seglars administren l'economia diocesana

MÚRCIA.- El bisbe monsenyor Azagra s'ha reunit recentment amb 95 seglars, membres de Consells o juntes econòmiques de 45 parròquies de la diòcesi. A les parets de la sala on es féu aquesta reunió, primera d'aquest tipus a la diòcesi murciana, apareixien uns cartells que recordaven el motiu fonamental de la trobada: "Administrar bé els béns de l'Església també és treballar per Crist". "Els béns materials no han de substituir l'esperit, però són necessaris".

"La nostra diòcesi —va dir monsenyor Azagra— porta alguns anys treballant per organitzar l'economia dels sacerdots i de les parròquies, d'acord amb la cosa fonamental com és l'exigència de la nostra fe: la comunicació cristiana de béns. Ens hem reunit moltes vegades, hem reflexionat llargament, hem fet experiències i hem fet passos molt positius sobretot en ordre que no hi hagi diferències econòmiques entre els sacerdots, de tal manera que els que guanyin més, donen part dels diners guanyats els que no guanyen tant. Cap sacerdot guanya més de seixanta mil pessetes ni menys de quaranta mil. Crec que és una realitat exemplar, tenint en compte que és fruit d'un propòsit de comunió fraterna. En l'organització econòmica potser som els primers a Espanya. Però ens queda bastant de camí per fer. Volem arribar aviat a l'autofinançament diocesà i a la comunicació de béns entre les parròquies, i també perquè no hi hagi cap parròquia sense la seva corresponent junta econòmica.

Mentalitat anticlerical en la llei de Patrimoni Històric

EL ESCORIAL.- "En els països d'Europa occidental les relacions Església-Estat es caracteritzen per tenir una tònica d'amigable col·laboració, i en ells l'esforç de l'Església Catòlica per conservar els seus béns es veu compensada amb l'ajuda econòmica i tècnica de l'Estat. I si ara a Espanya l'Església Catòlica no es quedés satisfeta, es deuria la supervisió de l'Estat en els béns culturals religiosos". Amb aquestes paraules Santiago Petschen, professor titular de Relacions Església-Estat en la Universitat Complutense, resumia la seva intervenció sobre "els principis informadors dels estatuts jurídics del patrimoni religiós en els països d'Europa occidental", dins de les V Jornades Nacionals del Patrimoni Cultural de l'Església, que es va clausurar a San Lorenzo de El Escorial.

Petschen va assegurar que en la llei del Patrimoni Històric Espanyol hi ha encara una mentalitat anticlerical que té una certa explicació històrica i va afegir que aquesta legislació tindrà, a la llarga, conseqüències negatives per a l'Estat, en ignorar aquest una realitat evident.

Va enumerar Santiago Petschen alguns elements intrínsecs a la conservació del patrimoni dins de les legislacions europees. Entre els primers va citar la instrumentalització política, l'anticlericalisme, l'estatisme, la secularització i la mentalitat de l'Església d'Estat, típica de religions no catòliques, que consideren la institució eclesiàstica com una branca de l'Administració. I els elements intrínsecs, va dir, eren els resultants de les diferents concepcions entre l'Església i l'Estat sobre els béns del patrimoni.

MADRID

Confederació Catòlica de Pares de Família

Demanen que es retiri "Je vous salue Marie"

MADRID.— La presidenta de la Conferència Catòlica Nacional de Pares de Família i Pares d'Alumnes, Carmen Alvear, ha enviat una carta a la directora general de Cinematografia, Pilar Miró, en els termes següents:

"Com a directora de l'Institut de Cinematografia els demano que, considerant l'article 16 de la nostra Constitució, on es diu que els poders públics tindran en compte les creences religioses de la societat, faci tot el possible perquè la distribuïdora de la pel·lícula "Je vous salue, Marie" la retiri de les cartelleres per respecte a una nombrosa part de la nostra societat que es confessa creient.

En la confederació que presideixo s'estan rebent nombroses telefonades de diferents persones que se senten ferides en la seva sensibilitat i en els seus sentiments religiosos. Entre elles algunes es confessen no creients i, tanmateix, refusen com a ciutadans, un espectacle que qualifiquen de provocatiu i generador de conflictes.

"Des de la nostra confederació sempre hem defensat la llibertat d'expressió però la mateixa Constitució espanyola la posa en el seu article 20.4

uns límits a aquesta llibertat, com són el dret a l'honor, a la intimitat i a la pròpia imatge, que per als creients es vulnera a nivell personal quan s'utilitza la figura de la Verge Maria, que per nosaltres és sagrada, capgirant el seu significat espiritual i el seu valor històric".

MÓN

Els africans parlen de

"Teologia d'inculturació"

FRIBURG.— Si els llatinoamericans parlen de "teologia de l'alliberament", els africans parlen de "teologia d'inculturació". Els protagonistes d'aquest corrent teològic es lliuren amb tot el seu esperit d'invenció a treballar per retrobar el Déu dels cristians amb el tarannà africà. Mons. Tshishiku Tshibangu, bisbe auxiliar de Kinshasa i president de les Universitats del Zaire, ha descrit en una conferència, a la Universitat de Friburg, els assaigs d'aquest corrent teològic que encara no ha produït "grans tractats teològics monogràfics" però que realment han obert camins pels quals les seves promeses d'esdevenidor són certes.

Partint del capítol 22 del Decret sobre l'Acció missionera del Concili Vaticà II que invita "cada gran territori socio-cultural" de món a fer una reflexió teològica prenent en consideració "els costums, el sentit de la vida, l'ordre social... la filoso-

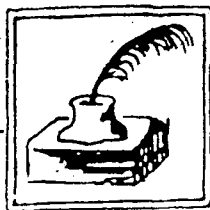
fia i el seny dels pobles", Mons. Tshibangu ha declarat que "l'Església serà vertaderament inculturada a l'Àfrica quan els creients africans hauran formulat en les seves llengües, recorrent a tots els seus recursos d'expressió, les idees principals de la fe". El president de les Universitats del Zaire no ignora que la multiplicació de les llengües a l'Àfrica constitueix per la inculturació de l'Església en aquest continent un gran repte.

Tot seguit començant a descriure les vies pastorals —el costat pràctic de la inculturació— el conferenciant ha revelat primer "la vitalitat de sectes religioses... que exerceixen una certa atracció sobre els cristians africans". L'estudi d'aquestes sectes revela que aquestes responen a les necessitats dels pobles africans. En el medi urbà per exemple, aquestes sectes ofereixen "un marc de seguretat, de solidaritat i

d'hospitalitat" que és indispensable pels nombrosos "deixats de la mà... dels nostres pobles anònims i cada vegada més cruels".

La inculturació ha de tenir, segons Mns. Tshibangu, unes conseqüències pràctiques tant per la celebració dels sagraments com per l'organització de les comunitats. Els pobles africans coneixen especialment els ritus del perdó i de la reconciliació. Heus aquí el perquè una autèntica celebració africana del Sagrament del Perdó ha d'integrar alguns d'aquests ritus. I després cal parlar encara de la necessitat d'adaptacions importants referents als ritus de la celebració eucarística i del sagrament del matrimoni, Mons. Tshibangu ha acabat amb el desig que d'ara endavant l'organització de l'Església local, ella també, ha de comptar més amplement amb les tradicions més arrelades.

IMPROMPTU

Variació sobre un tema

Terres enllà de l'Ebre vaig sentir un dia la blasfèmia més repugnant i estúpida. Anava adreçada a la Mare de Déu, i va punyir-me tant, que sense adonar-me'n anava repetint: "Santa Maria, Mare de Déu, pregeu per nosaltres, pecadors..."

Penso ara que, com més la blasfemen, més volen ridiculitzar-la, més i més la proclamen. Penso en el per què un sector es comporta així, i només trobo una explicació: els fa nosa la presència neta, pura, esplendent, d'una dona que va fer-se esclava del Senyor, del Senyor que tot ho pot, i que va tenir la delicadesa de deixar-la optar en sí o en no, al proposar-li ser el primer pas per a la Redempció. Clar que tot això només pot comprendre's per la fe...

I potser sí que els podríem dir: Tristos vosaltres que no gaudiu del do de la fe. Tristos vosaltres que us befeu de la fe del altres. Tristos vosaltres que intenteu desarrelar de nosaltres aquesta fe que ens fa confiar en la Verge Maria, "ara i a l'hora de la nostra mort". Gràcies. Amén.

Oriol Camps

Servei de Caritas d'Assistència a domicili

LES TREBALLADORES FAMILIARS AJUDEN ELS VELLS A LES SEVES LLARS

"La nostra missió és aportar una ajuda global a domicili tant a les persones de la tercera edat com a famílies amb infants que ho necessitin", afirma Maria Aran, treballadora familiar de Caritas. Ella pertany a aquest col·lectiu de dones que alleujen les condicions de vida de vells i famílies. Són persones que, mogudes per un interès humà, menen una tasca que cal agrair en el context d'una societat que, sovint, és insolidària i o mostra excessiva preocupació per atendre els més necessitats.

Maria va descobrir el treball social a França l'any 1963 i va decidir dedicar-s'hi. En aquella època va descobrir les condicions en què vivien molts immigrants. Li preguntem quina diferència hi ha entre el seu treball i el de les minyones. "Nosaltres treballem sempre en equip. Fem, evidentment, unes tasques domèstiques, però també ens preocupem de portar a terme una tasca educativa i preventiva. El nostre treball és molt dur. Per assumir les tasques domèstiques es necessita un equilibri físic i psicològic. Sort, però, que tenim moltes recompenses, sobretot quan treballem amb famílies que tenen infants. Veus que els consells i orientacions que dones serveixen per

alguna cosa. Amb els vells, tanmateix, també he tingut moltes satisfaccions. Vaig a assistir a una dona, per citar un exemple, que m'espera cada dia que la vaig a veure amb un cafè i un paquet de galetes. I és una persona que només cobra del Fons d'Assistència Social. Em diu que si jo no menjo, ella tampoc no ho farà. El poc que té ho vol compartir".

L'any 1982, Caritas va fer públic un estudi segons el qual 32.000 persones, comptant només la diòcesi de Barcelona, depenien dels ajuts del F.A.S. (Fons d'Assistència Social). Aquest ajut era aleshores de 5.500 pessetes al mes, xifra que actualment és d'onze mil pessetes. Catalunya Cristiana es va fer ressò d'aquest estudi al seu moment. Han passat tres anys i la situació de molts avis no ha canviat. N'hi ha que arrossegueu malalties i reben una assistència escassa. La problemàtica és realment angoixant. Maria Aran, que està en contacte d'una manera contínua amb aquest sector de la població, assenyala que viuen molt pobrament i que l'ajut de les treballadores socials és l'única obertura que tenen al món exterior i que les esperen amb ansietat. Reconeix que molts d'aquests vells són incapaços de reconèixer què és la insolidaritat, però que sí

que es pregunten per quina raó uns cobren tant mentre ells estan abandonats. ¿Quin és, Maria, el seu estat anímic? "Molt depressiu. El seu estat de salut és molt precari. Han viscut sense mitjans econòmics, amb una alimentació molt precària. Tot això fa que tinguin una demència senil molt avançada".

Tots hem sentit a parlar alguna vegada de les resistències de la gent gran a anar a una residència. La nostra interlocutora ens diu que la majoria no volen sentir parlar del tema, tot i que si es decidissin donar el pas viurien en condicions millors i rebrien les atencions que necessitem. "Hem d'intentar —afegeix— comprendre la mentalitat dels vells. Tot el que sigui canvi els espanta. Fins i tot acceptar un canvi d'alimentació els suposa un esforç. Per aquesta raó, s'estimen més quedar-se a casa amb els quatre trastos que no pas anar a una residència".

Molts vells que viuen del FAS tenen sort que paguen lloguers baixos i porten una vida molt austera, perquè sinó seria difícil que poguessin tirar endavant. Cal dir també que, en alguns casos, els veïns se'n preocupen i els ajuden tant com poden. Això succeeix als barris on hi ha hagut menys moviment perquè la gent es coneix més.

A Barcelona i comarques desenvolupen la seva tasca un total de disset treballadores familiars. Tampoc no podem oblidar la tasca que realitzen les auxiliars de la llar que només fan un treball material.

Alguns vells dubten a acceptar el Servei

Aquest servei a domicili d'assistència permet als vells quedar-se a casa i, per tant, al seu barri. Això possibilita que mantinguin els contactes amb les persones del seu entorn habitual. Els avis deixen, així, de ser una càrrega per a les persones que n'han de tenir cura. La família, que se'n havia desentès, ha reaccionat en veure que algú de fora es feia càrrec del vell. El Servei reforça també la col·laboració dels veïns que, sovint, ja fa temps ajuden la persona gran.

En alguna ocasió, Caritas s'ha trobat que alguns vells no volien el Servei d'Assistència a domicili, tot i que es trobaven incapacitats per portar a terme una vida normal. Entre les causes que expliquen aquesta conducta, es poden citar la resistència a perdre la seva intimitat, la difícil acceptació del seu deteriorament, el desig d'amagar com viuen realment. A continuació, exposem dues històries. Casos com aquests n'hi ha molts.

A l'esquerra de l'Eixample

...en un pis d'aquells que ja no

se'n fan, de davants i darreres, viuen dues germanes. Cent setanta anys entre totes dues i una llarga experiència que se'ls endevina.

La nostra vida ha estat ben senzilla. Ara ja fa temps que no sortim al carrer. Jo em vaig trencar el fèmur —als meus 90 anys— i, fixi's, va ser sense ni caure. Es veu que em faltava calç. Ara el metge em fa menjar formatge i ametlles perquè diu que ho necessito. Però ja ho veu, camina sense bastó.

Camina sense bastó, cus sense ulleres, fa ganxet i té un programa de ràdio preferit. Sí, les pel·lícules de la televisió també les veiem, encara que s'acaben molt tard, però com que no hem de matinar...

Tres cops per setmana Caritas els envia una auxiliar per ocupar-se de les feines de la casa. Fins fa poc una treballadora familiar ha tingut cura de la seva atenció personal. Valen molt totes aquestes noies. També va venir una senyoreta a fer-me rehabilitació per la cama, durant unes setmanes.

Damunt la taula camilla de l'habitació on fan vida hi ha algunes cassetes de medicaments. De meua sols n'hi ha una. Una pomada per la cama. Totes les altres són de la meua germana. Encara que és més jove (80 anys) està pitjor, pobreta. Pateix del cor.

Nosaltres no vàrem treballar mai fora de casa. Vivíem amb els pares i en tinguérem cura durant tota la seva vellesa. Estàvem molt units. No ens va passar mai pel cap de portar-los a una residència. Tampoc no hi volem anar nosaltres. A casa estem molt bé. Tenim una bona veïna que ens ajuda en cas d'urgència i ens sentim també acompanyades per aquestes persones que ens vénen a ajudar.

No és fàcil viure sola

...a l'edat de 85 anys. Més, quan s'és cec. Però la senyora Emília, una madrilenya que arribà els anys vint a Barcelona, s'ho estima més que no entrar a una residència d'ancians. Jo estic acostumada a moure'm entre les parets del meu pis. Me'n conec tots els racons. No tingui por que ensopegui.

Ho diu amb un català après a la Barceloneta, el barri on viu i que no vol deixar per cap circumstància. Bé, algun dia —quan Déu vulgui— l'hauré de deixar, però mentrestant...

Tota la casa està plena de records. No n'ha conegut cap altra d'ençà que es va casar, fa cinquanta-tres anys. Del seu matrimoni no tingué fills.

Les treballadores familiars fan tasques domèstiques i porten a terme una tasca educativa i preventiva.

El principal problema de molts vells és la soledat.

S LS ARS

El meu marit feia d'encarregat al moll. Era molt treballador però mai no el varen assegurar. Per això en quedar vídua —fa trenta-un anys— no va tenir dret a pensió.

Jo vaig treballar al servei domèstic i de brodatora, però tampoc mai no m'asseguraren. Ara cobro onze mil pessetes al mes i una ajuda que em va arreglar l'assistència social de Caritas, de set mil pessetes.

És una gran diferència d'abans. Només cobrava 5.500 ptes. al mes.

La senyora Emília, profundament creient, està convençuda que Déu l'ajuda. Jo havia estat de la vetlla nocturna fins que vaig perdre la vista. Ben segur que ara és Déu qui em vetlla a mi.

Paga un lloguer modest pel seu pis on s'arriba pujant una escala petita i estreta. A sota, hi té una bona veïna que li compra tot el que li cal. També m'envien una noia que em neteja la casa dos cops a la setmana. De vegades sortim a fer algun passeig, perquè em convé per la circulació. Jo sola no podria fer-ho. Sap què he menjat avui per dinar? Sopa i truita d'espinacs. Cada dia me'l porten de Caritas. Està bé, oi?

Tomàs Puntí
Montserrat Cintas

Les treballadores familiars també assisteixen famílies amb infants que ho necessiten.

Quasi oblidar la història

Els educadors parlen avui d'un fenomen força curiós i alhora dramàtic: els nens, normalment, no cauen en rivalitats, ni en bàndols, ni en afany de dominar els seus companys fins que no veuen aquestes coses al seu entorn, en els pares, germans grans, la gent... Els nens volen ser feliços, acariciar i ser acariciats, no pas ser pegats ni pegats... L'agressivitat creix encara més quan comencem a saber història i, sobretot, la història de lluites, de guerres, de subjugacions. No es tracta pas de pensar en una imatge "rousseauiana" d'infant, que en unes idíl·liques estructures es va fent gran i cada vegada més perfecte; però sí que es tracta de pensar si la informació dels fets històrics que subministrem a les generacions tendres, val la pena que es faci com es fa i a l'edat en què ja es dona.

¿Què li importen, a l'infant o al menys infant, els matrimonis d'un rei, la llista dels fills, les successions, les lluites? Si no és hàbil per a memoritzar el santoral, les filiacions, les successions, encara que quedarà més embadalit en recordar els vencedors, els qui deixaren triturats els febles. En una mentalitat primitiva, sempre se sol associar el guanyador amb el bo. Per tant, l'infant treu en conseqüència que, el que val la pena, és ser vencedor, i com més victòries, dominis, terres i gent hom ha aconseguit, més mèrit social té. Així, el verí de la història anihila la possibilitat de valorar els febles i les cultures, moltes de les quals, malauradament, s'han engolits en la barbàrie, i, sobretot, de reconèixer tantes persones que han estat destrossades pels capricis dels poderosos.

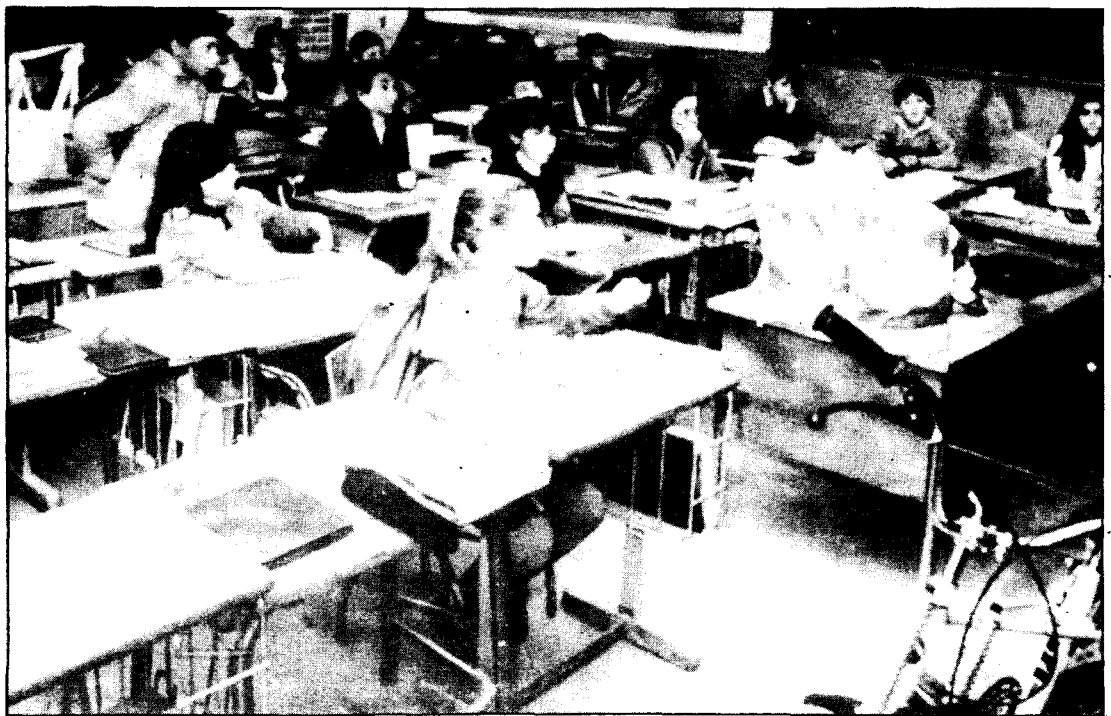
Rancúnies històriques al subconscient

Quantes rancúnies històriques romanen en la memòria subconscient de la societat! Països que no poden perdonar les ocupacions d'uns conqueridors de fa cent anys! Llenques de terreny que se les han sortejades fredament per atzars d'herències! Patrimonis culturals venuts per matrimonis no desitjats pels pobles! I, per damunt d'això, uns desapareguts, uns caiguts, uns soldats desconeguts, que fan de glòria a unes llàgrimes que no deixen de brollar i que fan, també, que les ferides estiguin massa obertes, fins i tot en el decurs dels anys.

Tal vegada, aquesta acció subliminal roman en moltes persones perquè no saben situar-se en la història sense sentir-se'n esclaus o sense sentir-se culpables o hereus de desastres que tanmateix no han causat; o bé també se senten protagonistes de superbes victòries que van succeir fins molt abans que elles nasquessin. Mala forma de viure el present si hom no mira el passat històric amb una certa tendresa, pietat o misericòrdia, amb comprensió i perdó mutu; i malament si hom no sap oblidar la història a l'hora de tractar-se entre els qui ara viuen, els quals, a més, viuen gràcies que la història va ser com va ser; ja que, sinó, la història més propera hauria estat diferent i

cap dels presents no hauria nascut —com diu Alfred Rubio en el seu llibre de **Realisme Existencial**—. Oblidar la història, no per submergir-se en hipòcrites catarsis sinó per no caure en esclavatges. Si hom no perdona la història, vol dir que està temeràriament massa segur del seu passat. Val la pena ser una mica més febles, compassius i sincers, perquè potser sovint hi ha una història propera i personal que sols serveix per a evocar i reviuire ressentiments i mancances, els quals resten energies al propi present, i fins i tot afebleixen la generositat per tal de permetre's el luxe de tenir enemics.

Josep M. Forcada
De l'Àmbit Maria Corral

L'agressivitat dels infants pot créixer quan comencen a saber la història de lluites, de guerres i de subjugacions que s'ensenya a l'escola.

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Ofertiments

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

TÈCNIC
en mètodes i temps, àmplia experiència. (Contracte mercantil).

ADMINISTRATIU
Polivalent.
Inem 46.100.146.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

PER A DIRECTORA de parvulari o secretària material clínic. INEM.- 37.711.767

AUXILIAR administrativa pels matins. INEM 36.980.189.

ACOMPANYANT
vells o malalts, per dissabtes i diumenges (Contracte mercantil).

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, muntador i maquetista expert. Contracte mercantil.

REPARADOR maquinària elèctrica i petits electrodomèstics. INEM 37.595.556.

SOTS-DIRECTORA
o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social. INEM 0/4.119.321.

DIBUIXANT GRÀFIC ORIGINALISTA
Selecció de color amb experiència. Contracte mercantil.

Varis

LOCUTOR, presentador de ràdio i guionista amb experiència. Desitjaria treballar a emissora comercial de Catalunya o Balears. Seriositat, vocació i dedicació plena. Escriure a Joaquim, c./ Sebastià 16, 2on. BADALONA. Tel.: 389 33 82 (tarda).

SRA.
28 anys, experiència administrativa i comercial, desitjaria treballar com a recepcionista o dependenta. Tel. 203 79 63 (migdia i tarda a partir de les 8).

DESITJARIA amistat amb persones formals preferentment si els agrada l'art (pintura, ceràmica) entre 30 i 45 anys. Apartat 628 TARRAGONA.

SANTA MARTA
Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

CLASSES de recuperació EGB. Professor EGB dona classes. Horari i preu a convenir. trucar al 257 13 77.

BUSCO
Pis a Hostalets de Balenyà 2.ª quinzena agost. Interessats truqueu al Tel. 668 38 59 de Molins de Rei a les 5 tarda.

RESIDÈNCIA

Tercera edat benestar per als avis, tracte familiar, alimentació sana, habitacions solellades. Places limitades, preus mòdics, residència continuada per mesos i dies. Tel. 212 74 23. S'admeten reserves.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Vendes

VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Acaba d'aparèixer

LA SABANA SANTA DE TURIN

Su autenticidad y trascendencia

Per M. Solé, S.I.

Ediciones Mensajero, Bilbao

Libro excepcional en su campo por la amplitud, profundidad, objetividad y rigor científico con que trata el tema, por su erudición, por la conclusiones a que llega y... por hacerse leer como una novela detectivesca. Prologado por el eminente cardiólogo, Dr. Ignacio Balaguer Vintro. Magnífico libro para las vacaciones.

Diccionari Regina

d'us del català

Alfons Tarrida y Muntaner. Emili Pascual y Ferrando

—Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.
—És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.
—Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.
—Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.
—Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on Barcelona-7

NÒM

ADREÇA

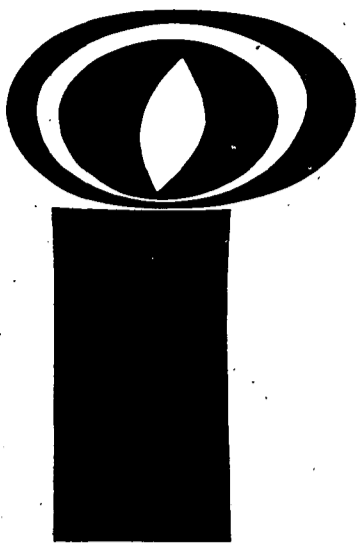
POBLACIO

Te

PREU UNIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	MES
200 ptes.	
250 ptes.	SETMANES
300 ptes.	
350 ptes.	

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on, Barcelona-7.

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE XIV DURANT L'ANY

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa: Clara Farnés
Monicions: Griselda Cos

Evangelista Sant Marc

Profetes enmig dels homes

"L'ESPERIT ENTRÀ DINTRE MEU..."

El llibre d'Ezequiel comença narrant l'experiència d'un home a qui és concedit de contemplar la glòria de Déu. En aquesta visió cau a terra ple d'estupor.

L'esperit entre dintre seu i el fa aixecar dret. La missió que li dona és ser enviat al seu poble amb la paraula del Senyor Déu. Se li diu "Fill d'home" = "fill del poble de rebels, de cara endurida i de cor empedreït", però sentirà dintre seu la força i la presència del qui l'envia.

Ningú com el profeta no viu la duresa d'aquest contrast: l'amor de Déu que no es cansa d'ésser fidel i l'enduriment d'un poble que no es cansa mai d'ésser rebel. A ell, li toca fer de pont entre Déu i el poble.

Lectura del llibre del profeta Ezequiel (2:2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: "Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de serme infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells".

La Paraula d'aquest diumenge destaca una constant de la Història de la salvació: Déu que vol salvar-nos malgrat tot, i l'home que desitja la salvació, però que la cerca per camins oposats als de Déu perquè desconeix el seu tarannà: "Fill d'home, t'envio al poble d'Israel; ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells".

La salvació de l'home, encara que amb plenitud no s'acompleix fins a l'escatologia, comença ara i està vinculada a la fe: "Vés-te'n, la teva fe t'ha salvat", diu Jesús moltes vegades.

Déu vol fer-nos el do de la FE, vol salvar-nos, per això ens ha enviat i ens envia sempre profetes que ens la fan possible: "La fe ve de sentir la predicació, i la predicació ve per la paraula de Crist" (Rm 10, 17). El profeta és present tot al llarg de la història: Moisès, David, Isaïes, Osees... **JESUCRIST, L'ESGLÉSIA.**

Es l'Esperit dins nostre, si vivim atents, si som contemplatius, si guardem la Paraula de Déu, qui ens fa profetes, perquè ell viu i parla en tot home net de cor: "L'Esperit entrà dintre meu, i vaig sentir que em parlava".

Els homes desitgem la salvació, la felicitat; creats per a Déu, per al qui és l'infinit en tots sentits, som àvids de coses extraordinàries que cerquem fora de nosaltres; fins i tot el salmista, a mig camí de la revelació, quan cerca Déu, el cerca "dalt del cel".

Sí, Déu té el tron dalt del cel, és l'Altíssim, però ha volgut residir, sobretot, en el cor de l'home, en vol fer el seu cel i el seu tron, i és aquí on l'hem de cercar i trobar, és aquí on se'ns revelarà tal com és, com a AMOR.

L'Altíssim viu en la profunditat del nostre cor, i el camí per trobar-lo és el de les coses petites en el nostre obrar

fidel de cada dia. Tothora, en la vida més ordinària, podem sentir l'Esperit dins nostre, podem viure en l'Amor.

La gent deia de Jesús: D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster...? Jesús externament era un home de tants, el seu secret consistia en el fet que era ple de l'Esperit, ple de l'Amor de Déu, en ell residia la plenitud de la divinitat. La seva saviesa era do de l'Esperit, de l'Amor que ens fa veure la veritat de les coses, i els miracles que feia eren obra de l'Esperit en ell, de l'Amor que ens salva.

És l'Amor de Déu el que ens salva, i, precisament perquè la salvació és obra d'amor, Déu per salvar-nos, un a un i tots, es fa petit i se serveix de coses petites. És el que fa la mare per portar a plenitud el fill.

Els miracles de Jesús van ser sempre gestos d'amor, rebutjà completament fer miracles espectaculars. Amb els miracles només ens ha volgut dir el que a través de tota la història ens han dit els profetes: Homes, Déu us estima i us salva, no sigueu rebels, ni infidels, ni de cor empedreït!

Però encara que els homes siguem així, l'Amor salvador de Déu és infinitament més gran que totes les nostres rebel·lies i misèries. Déu per salvar-nos només ens demana una mica de fe-confiança.

Els qui copsem una mica tota això, els cristians, som enviats pel Senyor a dir-ho als germans. Som els continuadors de l'obra de Jesús que "recorria les viles i els pobles i ensenyava", l'Església ha de ser avui el "profeta enmig dels homes".

"APIADEU-VOS, SENYOR, DE NOSALTRES"

El salm 122 és la pregària d'un poble que, com el d'Ezequiel, no deixa mai d'ésser infidel a Déu. Però de l'experiència d'aquesta infidelitat, en treu la força i el clam de la seva pregària.

Hi ha un apotegma dels Pares del desert que defineix el monjo com "aquell qui cau i s'aixeca, cau i s'aixeca, cau i es torna a aixecar". És sobretot en les nostres fallades on prenem consciència d'allò que realment som, i són també aquestes les que ens ensenyen, com unes veritables mestres, la humilitat i la pregària.

Salm 122:1-2a,2bcd, 3-4 (R.:2cd)

A vós, que teniu el tron dalt del cel, aixeco els meus ulls.
Com l'esclau té els ulls posats en les mans del seu amo.

R. Tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres.

Com l'esclava té els seus ulls en les mans de la mestressa, tenim els ulls posats en el Senyor, fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, estem saturats de menyspreu. La nostra ànima n'està ben saturada, dels escarnis dels altius, del menyspreu dels insolents. R.

QUAN SÓC FEBLE, ÉS QUAN SÓC REALMENT FORT EN CRIST

Qui no sent també clavada en ell "com una espina en la carn"?

Hi ha un filòsof que diu que Adam començà a sentir-se home precisament a partir del pecat, i que fou aquest que li féu prendre consciència de la seva naturalesa d'home i per tant de ser feble i impotent.

El text de sant Pau d'avui és un text magne de cristologia i d'antropologia; en aquests versets ens descriu magistralment el que ell viu i el que en definitiva experimenta l'home que viu amb el Crist: "espines clavades a la carn" i febleses de tota mena, però —i aquesta és la gran afirmació— és gràcies a aquestes que té dintre seu la gràcia de Déu i la força de Crist.

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2C 12:7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i viure'm ultrajat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

"JESÚS NO HI POGUÉ FER CAP MIRACLE"

El relat de l'Evangeli d'avui és tot un "alerta!" per als qui ens pensem que ja coneixem Jesús; els nazarens el coneixien tant que se n'escandalitzaven.

Diumenge passat era la fe en la persona de Jesús la que feia els miracles —l'hemorroïsa, una dona senzilla del poble havia cregut, i Jaire, ple de confiança, havia acudit a Jesús—, avui la no fe = "apistia" incapacita voluntàriament Jesús de fer-los.

"I el sorprenia que no volguessin creure". Amb aquesta frase la litúrgia d'avui ens provoca una seriosa reflexió sobre l'enigma de la incredulitat. Pensem-hi.

Evangeli segons sant Marc (Mc 6:1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tothom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: "¿D'on li ve tot això? ¿Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? ¿No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, ¿no viuen aquí entre nosaltres?" I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: "Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva". I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

CALENDARI

Diumenge, 7 de juliol. XIV del temps ordinari. Sant Ot, bisbe d'Urgell. Sant Fermí, bisbe de Pamplona.

Festa major a Flaçà.

El sol surt a les 4,24 i es pon a les 7,27 (hora solar).

Dilluns, 8 de juliol. Sant Adrià III, papa; santa Aquil·la i santa Priscil·la, màrtirs.

Dimarts, 9 de juliol. Ntra. Sra. Regina de la Pau. Sant Ciril, bisbe i santa Anatòlia, verge màrtir.

Festa major a Arenys de Mar.

Dimecres, 10 de juliol. Sant Cristòfol, màrtir. Santa Segona, màrtir i santa Amèlia, vídua.

Festa major a Campdevànol, Cunit, Lliçà d'Avall, Premià de Mar, Súria i Vallfogona de Riucorb.

Dijous, 11 de juliol. Sant Benet, abat, Patriarca d'Occident; sant Pius I, papa màrtir i santa Olga, reina.

Festa major a Lledó d'Empordà, Pallejà i Vilaverd.

Divendres, 12 de juliol. Sant Joan Gualbert, abat fundador i santa Marciana, verge màrtir.

Festa major a Roquetes.

Dissabte, 13 de juliol. Sant Enric, emperador. Sant Anacleto, papa màrtir; sant Esdras, profetes; i santa Sara, verge.

Bons fonaments

"Les torres més altes comencen pels fonaments" (Edison)

No es fa difícil de somniar coses grans i construir-se als núvols una vida imaginària... Tot s'ho emporta el vent si no es fonamenta amb solidesa, res no es fa gran ni durable sense un bon suport on s'hi poden escolar mesos i anys de vida. Per això cal assegurar els fonaments de l'existència per donar un rendiment profitós, autèntic i eficaç.

☆☆☆

L'ESGLÉSIA CELEBRA

7 de juliol. Diumenge XIV de durant l'any. Lectures: Primera; Ez 2,2-5, S 122, segona 2C 12,7-10, tercera Mc 6,1-6.

8 de juliol. Dilluns de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 28,10-22, S 90, segona Mt 9,18-26.

9 de juliol. Dimarts de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 32,22-32, S 16, segona Mt 9, 32-38.

10 de juliol. Dimecres de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 41,55-57; 42,5-7.17-24a, S 32, Mt 10,1-7.

11 de juliol. Dijous. Sant Benet, abat, patró d'Europa. Lectures: Primera, Pr 2,1-9, S 33, segona Mt 19,27-29.

12 de juliol. Divendres de la setmana XIV de durant l'any. Lectures: Primera, Gn 46,1-7.28-30, S 36, segona Mt 10,16-23.

13 de juliol. Dissabte de la setmana XIV de durant l'any. Lectures, Primera Gn 49,29-33; 50,15-24, S 104, segona Mt 10,24-33.

D'ACÍ I D'ALLÀ

La coqueta

La feminitat poseix l'enigma de fer-se fonedissa quan un Patrapa. Com la frontera de l'horitzó, mai no s'aconsegueix. Desde Lucreci —De natura raerum— és constant la pregunta de si hi haurà res o no al fons dels éssers o bé tot és artífici cal·loscòpic. La bonica pastora de les bucòliques virgilianes escapa entre els sàlzers del bosc procurant, però, abans que se la vegi. La coqueta juga amb mirallets, avui mostra un aspecte, demà un altre, sempre inventa. És conscient del seu joc caçabaus. Sap de sobres que es val del tripijoc del miratge, fa mirories. Quan un, però, està enlluernat, es fonen, de cop, els ploms que donaven llum a l'artífici.

Pere Campàs Bonay
Monestir de l'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Als deu anys de traspàs de monsenyor Escrivà de Balaguer

Gent de l'Opus Dei a Catalunya

El Fundador de l'Opus Dei, monsenyor Josep Maria Escrivà de Balaguer, féu diverses estades a Barcelona. Una d'elles va ésser l'any 1972, durant la segona meitat de novembre. A diversos llocs de la ciutat, bastants milers de persones —membres de l'Opus Dei, i parents, amics, col·laboradors— van tenir ocasió d'un contacte personal amb el Fundador de l'Opus Dei.

La premsa d'aquells dies es va ocupar amb detall d'algunes de les reunions que van tenir lloc amb aquella finalitat. A l'Escola Esportiva Brafa, per exemple, situada al barri de Les Roquetes, hi va haver unes reunions que no van perdre en cap moment el caràcter familiar, per bé que hi participessin a vegades més de cinc mil persones. En aquestes reunions, Mons. Escrivà de Balaguer responia a preguntes que li feien persones de tota edat i condició; les qüestions partien de les circumstàncies de la vida de cadascú.

Jo mateix, aquells dies, dins la meua tasca habitual en el camp de la informació vaig referir-me a aquell fet. Era evident la varietat de les persones pel que feia a edat, condició, professió, estat, etc.: homes, dones, jovent, pares de família, malalts, intel·lectuals, obrers, administratius, sacerdots. Hi havia també persones procedents de diversos països estrangers. Aquell espontani aplegament ocasionat per la presència a Barcelona de Mons. Escrivà de Balaguer venia a ser com una imatge sensible de la realitat constituïda per l'Opus Dei: una institució catòlica —avui Prelatura personal—, integrada per laics —que són normals ciutadans que treballen en qualsevol activitat temporal, cadascun en la que va escollir, per guanyar-se la vida i per acomplir amb el seu treball una funció social, amb absoluta llibertat i responsabilitat personal i per sacerdots seculars.

Temes que interessen

Aquells dies Mons. Escrivà de Balaguer va parlar a tothom de treball ben fet, de diàleg amb Déu, de devoció a la Mare de Déu, d'amor a l'Església i al Papa, de santedat personal, de freqüentar els sagraments —amb especial referència a la confessió i a l'eucaristia—, de la santedat del matrimoni, d'amor humà i sobrenatural, d'estimar tothom i saber conviure amb tothom. Recordà als joves la necessitat de donar testimoniatge de Crist en tots els ambients, i els exhortà a viure la pietat personal i a esforçar-se a practicar totes les virtuts: La sinceritat, la lleialtat, la laboriositat, la justícia, la caritat, la castedat. Als sacerdots els parlà de posar cura en la vida interior, de fraternitat, d'esperit de sacrifici, de servei a totes les ànimes, de fidelitat a l'Església, de veneració i afecte als bisbes.

Les persones i les activitats

Una característica de l'Opus Dei era aquella mateixa varietat en les al·ludides reunions, pel

que fa a la situació, estat, condició, etc., de la gent que hi participava. No calla fer cap estadística per adonar-se que aquella diversitat era, poc més o menys, la que és pròpia de la societat de la qual aquelles persones són part integrant; i allí també eren majoria la gent corrent, els qui no ocupen pas els més enlairats nivells quant a qualificació professional o situació econòmica.

És corrent en l'Opus Dei el treball de cada u en la seva professió, en la seva llar, a la fàbrica, a l'oficina, al taller, en una activitat esportiva, a la universitat, a l'hospital, en la vida pública, en el periodisme, en el camp, en una parròquia. I en aquest terreny de l'activitat personal, com en les qüestions ideològiques, filosòfiques o teològiques opinables, els membres de l'Opus Dei tenen l'exerceixen la mateixa llibertat i autonomia que els altres catòlics. Les directrius que donen els qui dirigeixen l'Obra són normes espirituals adreçades a la pràctica de les virtuts cristianes i a promoure la realització d'una tasca apostòlica.

L'Opus Dei a Catalunya

Com es pot suposar, ja que ens hem referit a reunions celebrades a Barcelona —i en dies anteriors n'hi havia hagut en altres indrets de la Península Ibèrica— la major part dels assistents eren de la ciutat de Barcelo-

na i de les diverses contrades catalanes. Per això, si algú preguntava per l'Opus Dei a Catalunya, calla pensar que en un cert aspecte —com a tots els països en l'Obra és present— era el primer lloc el treball de gent com aquella, que tenia el desig de santificar-se en llurs particulars circumstàncies familiars i professionals. Calla imaginar-se el que podia ser la vida ordinària de persones com aquelles que, en la sala on se celebrava la reunió, a partir d'una anècdota, d'una dificultat humana o d'un motiu d'alegria, feien alguna pregunta que suggeria una resposta útil per a santificar la realitat de la vida ordinària. No fóra possible, però, traduir en xifres el contingut sobrenatural d'aquell treball, ni fer estadístiques o gràfiques d'allò que la gràcia de Déu dona d'una manera o d'una altra: l'ajuda moral que derivà de l'amistat, l'afecte espiritual estimador d'una mare a un fill, la conversa orientadora d'un mestre amb un alumne, els consells que dona un sacerdot en l'administració del sagrament de la penitència, les lluites personals, les mocions de l'Esperit Sant en una ànima, les vicissituds de la relació personal de cada home amb Déu. I Déu es val normalment de tot això per comunicar-se amb els homes.

Ferran Blasi
Pvre. Llicenciat en Dret, Doctor en Teologia i Periodista

can solé
restaurant

CARTA OBERTA

MENÚS

BANQUETS I
BUFETS PER:

18 anys al vostre servei!

CELEBRACIONS
CONVENCIONS
DESPLAÇAMENTS
COLLECTIUS

passaig. 51
VIC
086 22 18

LA BÍBLIA A L'ABAST

Enmig de la dialèctica

L'Església és un miracle de la gràcia de Déu, que floreix amb pujança en un vas trencadís per naturalesa. Es troba al bell mig de dues realitats, que semblen antagòniques —i que certament són de signe radicalment divers— però que en Jesucrist es troben i s'uneixen de tal manera que formen una realitat absolutament inèdita: l'home nou. Per una part hi ha la força de Déu. Força creadora, salvadora, que realitza. I per l'altra, la feblesa de la humanitat. Feblesa, que de per si mateixa, desemboca irremeiablement en la mort per sempre. Aquí és on la humanitat, atrapada pel pecat, es perd, queda privada de la possibilitat de realització a la qual el projecte de Déu l'havia destinada. Jesús lliga aquests dos extrems, fent el pont entre la humanitat i Déu. Millor encara: converteix la feblesa humana en esclat de la força de Déu. L'Església és el signe visible d'aquest miracle. I no sols n'és signe en la seva diguem-ne vessant ideal, sinó en la seva realitat concreta. En la seva història viscuda dia rera dia. Déu hi aboca els seus dons constantment, Jesús hi és sempre present, tal com va prometre, i l'Esperit l'empeny sense parar. Els fruits d'aquesta presència activíssima, els fan palesos sobretot els sants. Els sants, que hi ha hagut i que hi ha en l'Església. Però al mateix temps, la feblesa, i més d'un cop fins i tot la misèria humana, entelen la visió del signe. De tal manera que pot arri-

Com una espina
en la carn

(2C 12:7-10)

bar a donar la sensació que és totalment insignificant. Que no significa, no assenyala res. Aquesta dialèctica cal tenir-la sempre ben present, altrament no sols correm el perill d'anar a raure en la desesperació —la pèrdua de l'esperança—, sinó que acabarem desfigurant la verda teologia i la mateixa constitució de l'Església com a misteri de la salvació de Déu.

L'experiència de Pau

L'apòstol Pau ha fet una profunda experiència de Déu. No sols l'ha sentida a prop seu, sinó que n'ha fet l'experiència interior. S'ha sentit pres per Déu i transportat a la seva àrea. Tanmateix és ben conscient que aquesta experiència mística és del tot un do de Déu. És ell qui en porta la iniciativa i qui la duu a terme. Pau

n'és el receptor. I encara se sent un receptor amb dificultats. Hi ha interferències. És un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi (v. 7b). Les bufetades, però, fan mal, i es deixen sentir. A més són un destorb per a l'acció pastoral i ens fan perdre el bon humor, sempre necessari. Per això l'Apòstol prega al Senyor que le'n deslliuri. I el Senyor li fa avinent que cal tocar de peus a terra, reconèixer la verda realitat de les coses i lluitar amb la força que ens ve de Déu per vèncer el mal que hi ha en el món. I l'Església és en el món. Així s'evita la vanaglòria i l'orgull d'una força que no tenim i al mateix temps es posa en relleu la força de la gràcia. En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder resalta més, com més febles són les teves forces (v. 9). Quina era l'espina que sant Pau tenia com clavada a la carn viva? Podia ser una

malaltia que el molestés i posés traves al seu zel apostòlic, o la problemàtica de les esglésies fundades per ell, o els entrebancs dels "falsos germans" que sempre —llavors i ara— han tingut lloc a les comunitats, o l'angoixa que sentia en la seva ànima pel rebuig que el poble jueu feia del Crist, o qualsevol altra cosa que conturbés el foc del seu cor d'apòstol. Fos el que fos, era quelcom que el feia baixar a tocar la realitat de la feblesa i de la misèria humana.

Signe de l'Església

En tot això, Pau és signe del que passa, ha passat i passarà a l'Església. L'Església dels purs no ha existit mai. Ni pot existir. Sempre serà una església en tensió, l'Església de Jesucrist. Sempre tindrà una o moltes espines clavades en la carn viva. I sofrirà. Sofrirà amb amor, i amb fe i amb esperança, perquè se sap menada per l'Esperit de Déu. Per això dirà com l'Apòstol: Estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist... Quan sóc feble, és quan sóc realment fort ((v. 9-10). I tot això és aplicable tant a l'Església universal, com a qualsevol de les nostres comunitats eclesials més petites —les nostres parròquies, posem per cas—. En totes i cadascuna d'aquestes dimensions eclesials la dialèctica força de Déu-feblesa dels homes és font de tensions. I de realitzacions.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots." Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

23 Un detall que traspasa tota la física

Per comprendre l'estructura de l'àtom Niels Bohr va demostrar que calia tenir en compte la teoria dels "quants" de Planck. Aquesta teoria havia nascut el 1900. Cal que en parlem abans d'explicar les noves troballes sobre la composició del nucli atòmic.

El problema de la radiació del "cos negre"

Un dia de 1890 a una reunió de Londres el conferenciant afirma: "La ciència física avui dia forma, pel que és essencial, un conjunt perfectament harmoniós, un conjunt pràcticament acabat". El qui diu això és Lord Kelvin (1824-1907), el gran físic i matemàtic de tanta influència a la segona meitat del segle XIX. I són molts que pensen com ell. L'últim gran problema perdent era la manera de relacionar electricitat i magnetisme, i ja havia estat resolt: James Clerk Maxwell (1831-1879) havia donat el 1865 la fórmula matemàtica corresponent a les especulacions de Faraday: unes poques equacions simples expressaven tots els fenòmens d'electricitat i magnetisme, demostrant que sempre van units; i l'alemany Heinrich Rudolf Hertz (1857-94) havia comprovat experimentalment el 1888 l'exis-

tència de les ones electromagnètiques previstes per les equacions de Maxwell, obrint així el camí a les comunicacions per ràdio, que Guglielmo Marconi (1874-1937) començaria a posar en pràctica. El problema de les relacions entre el calor i l'expansió dels gasos havia estat resolt pel mateix Lord Kelvin el 1851. Què més restava per resoldre?

Sí, quedava un detall que encara no s'havia aclarit: la radiació del "cos negre". Tothom sap que si s'escalfa un metall acaba a radiar llum. El ferro, per exemple, es fa vermell a 600° C i si la temperatura augmenta, esdevé ataronjat, groc i acaba blanc a 2.000° C. Més enllà emet llum ultravioleta que ja no veuen els nostres ulls. El 1880 els físics es proposaren el problema de com emeten llum les substàncies quan són escalfades i com l'absorbeixen en ésser il·luminades. El cas ideal, o "cos negre", és aquell cos que sigui capaç d'absorbir totes les radiacions que rep. Un recinte tancat amb un foradet per a fer-hi entrar la llum compleix molt aproximadament aquest requisit. I si es posa aquesta cavitat a 1.000° C, totes les radiacions que es formaran al seu interior es reflectiran d'una paret a l'altra, es barrejaran i només una petita fracció del conjunt sortirà pel forat: és la radiació del cos negre. Un espectrògraf servirà

per analitzar les ones que en surten i les seves intensitats.

El 1893 l'alemany Wilhem Wien (1864-1928), després de veure que en el màxim d'intensitat la longitud d'ona és inversament proporcional a la temperatura absoluta, essent aquesta intensitat directament proporcional a la 5.ª potència de la dita temperatura, proposa una llei en forma d'equació que expressa la distribució de les intensitats de les distintes longituds d'ona de totes les radiacions corresponents a cada temperatura. Sembla que l'experiència mostra que l'equació es compleix força bé, però... Lord Rayleigh (1842-1919) comprova que l'equació de Wien només era exacta a les zones d'alta freqüència; cal trobar una altra equació, i fixant-se en les freqüències baixes, amb J. Jeans, en dedueix una que sembla que s'hi adapti més. Però aquesta nova equació no s'acomoda a les altes: l'ultraviolat no la compleix gens: és la "catàstrofe de l'ultraviolat". Com resoldre el problema?

Neix la teoria dels "quants"

El físic alemany Max Karl Ernst Ludwig Planck (1858-1947) traurà les castanyes del foc en aquell "detall" que faltava encara. Se li ocorregué el 1900 una equació relativament

senzilla que descrivia amb precisió total la distribució de les intensitats de les radiacions segons les seves freqüències, basant-se en una hipòtesi decisiva: l'energia, igual com la matèria, no és divisible indefinidament, és formada en partícules que no es poden partir. Cada una és un "quantum" (plural "quants") d'energia. I cada quantum és proporcional a la freqüència de l'energia que transporta; la constant d'aquesta proporcionalitat, "constant de Planck", es representa per h, i val $h = 6,6256 \cdot 10^{-34}$ joule.sg. Cada quantum val $h \nu$, essent ν la freqüència.

L'equació de Planck lligava amb els fets, però la idea era tan nova i revolucionària que la majoria dels físics la rebutjaren. Planck i tot dubtà de la seva validesa. Com imaginar que l'energia es propaga a salts i no d'una forma contínua? Però a Suïssa un jove empleat d'una oficina de patents de Berna havia vist clar que la hipòtesi de Planck deu ésser certa i envia a "Annalen der Physik" el 1905 tres articles interessantíssims dels quals un porta el títol: "Sobre un punt de vista heurístic referent a la producció i transformació de la llum". El jove té 26 anys i es diu Albert Einstein. La modestia del títol pot enganyar: "punt de vista heurístic" i es tracta de tota una revolució profunda i ben teòrica; "producció i transformació de la

llum" i parla de la seva mateixa naturalesa que la fa discontinua. En l'article Einstein demostra que si de debò l'energia es propaga a salts la llum també ho ha de fer, és a dir està formada per partícules, "fotons", està quantificada. Però això contradiu les equacions de Maxwell que presuposen una propagació contínua. Què hi fa? Ja les revisarem; poc s'hi haurà de corregir. Mentrestant la quantificació de la llum explica un altre detall inexplicat fins al present en l'efecte fotoelèctric: l'emissió d'electrons depèn de la freqüència de la llum incident i no de la seva intensitat; la cosa és ben lògica si la llum consta de grànuls d'energia que depenen de la freqüència: si amb la freqüència que tenen no arriben a l'energia necessària per arrencar un electró, no n'arrencaran cap per molts que siguin. Einstein rebé la recompensa del premi Nobel de física el 1921 precisament per aquest treball. Aquella tímida idea de Planck ampliada per Einstein havia traspasat tota la física. Ben aviat es demostrà que era ella la que estava d'acord amb totes les experiències. Havia començat una nova era per a l'estudi de l'energia de la naturalesa.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

DR. ROGELI DOUCASTELLA

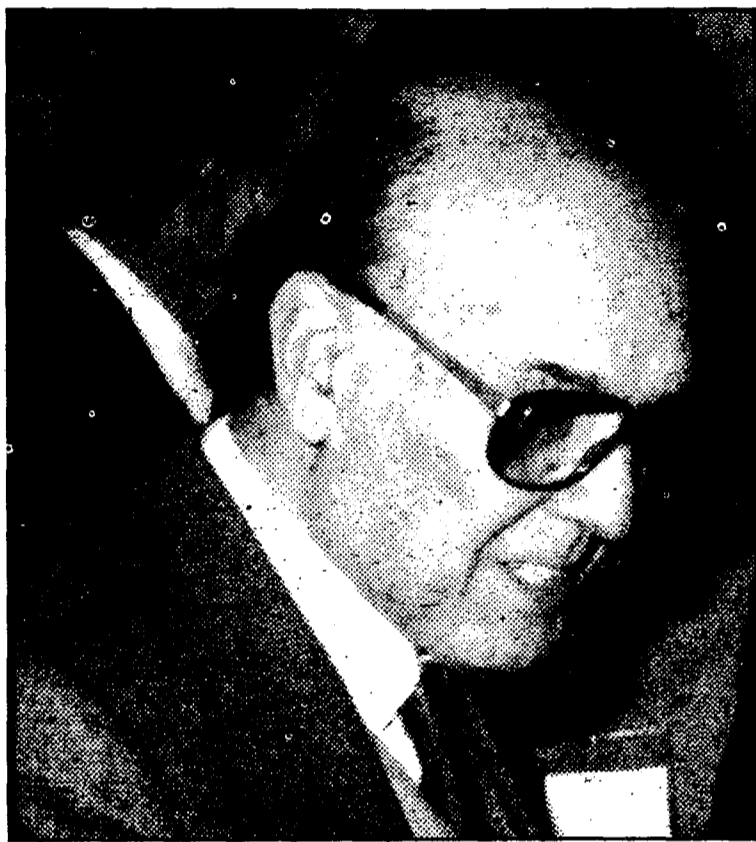
Una personalitat complexa i vigorosa

El seu sentit del treball era tant intens que li feia perdre el sentit del temps, cosa que era una altra característica seva. Vist de lluny, això podria semblar que tampoc no tenia el sentit de l'ordre, i això que seria ben fals, perquè si bé no era excessivament ordenat en les seves coses, estava lluny del desordre. No. Només era desordenat en la seva dedicació —en la mesura d'aquesta dedicació— al treball. Jo sempre el comparava a una formiga. A una formiga treballadora que sempre s'afanya a portar el seu pes, cap al cau. Gra, darrera gra, fins a omplir el graner. Només considerant la seva constància en el treball, podem explicar-nos la quantitat d'obra realitzada. Cal dir, que mai no es trobà sol en les seves activitats, sinó que sempre va estar-hi acompanyat perquè ell —que no tenia massa desenvolupat el seu sentit de co-responsabilitat—, sempre va buscar la col·laboració. D'aquí el seu sentit d'empresa. Ell va maldar sempre per tenir un marc jurídic des d'on organitzar les seves activitats. Així, per exemple, en la seva etapa de Director Social de Caritas, va crear i impulsar el CESA (Centre de Sociologia Aplicada) i des del seu lloc central ho va impulsar arreu d'Espanya.

Fins i tot afegiria que ja des dels seus començaments sentia la necessitat de tenir els peus ben assentats en quelcom concret per, des d'allà, realitzar la seva acció. Quan va començar la seva tasca en sociologia religiosa va fer-ho des del marc de la seva rectoria del Carme, i des del seu lloc de Pastor.

Entre la seva comesa de Carme i el seu pas per Caritas Nacional, hi ha el seu període d'estudis a l'Institut Catòlic de París i l'organització de la Setmana del Suburbi a Barcelona, on, certament, va actuar per "lliure" sense cap organisme on assentar-se.

No és fàcil descriure la personalitat del Dr. Rogeli Duocastella, força complexa i vigorosa. Dels seus trets personals més característics, jo voldria assenyalar els que fan referència al seu sentit del treball i a la seva constància i serietat.

Precisament fou amb motiu de l'èxit esclatant de la Setmana del Suburbi, que va ser cridat a Madrid, per fer de Director Nacional de Caritas, car aquella Setmana, el portà a fer en una ciutat andalusa (no recordo quina) una ponència en un Congrés organitzat per Caritas, sobre l'acció social a Caritas. Quan li van

proposar el seu pas a Madrid, va acceptar-ho perquè, prèviament no li fou possible organitzar un Secretariat Social al Bisbat de Barcelona, aprofitant l'eufòria que la Setmana del Suburbi havia desfermat en diversos estaments col·lectius i particulars. Aquesta manca de sensibilitat per l'actuació social en el bisbat

el va portar a Madrid, on hi va dur una tasca prou destacada, tant en l'acció directa (CESA, i plans de desenvolupament econòmic-social de sectors deprimits —cas Baza—) com en el de les publicacions (Perspectiva Social, Documentació Social, etc.)

Aquesta seva vocació de deixar escrites les coses —un laudable costum— el continuà en la seva posterior estada a Barcelona a través de l'ISPA (Institut de Sociologia i Psicologia Aplicada) organisme que va crear, portat per la seva dèria d'assentar-se jurídicament, per projectar-se després. També aquí, fou prolífic en la seva actuació a través d'escrits, on hi publicà diversos llibres propis i d'altres derivats dels estudis i treballs de l'ISPA, en diversos camps de la sociologia. Vull destacar la seva producció en el camp de la vellesa, en el qual les seves aportacions han estat de gran qualitat.

La seva tasca a l'ISPA

Seria laboriós detallar les seves activitats a ISPA, en què hi destaquen els seus treballs d'investigació, de publicacions i de formació. Vull destacar-ne la Càtedra de Gerontologia, per on hi han passat la majoria de professionals que treballen en el sector.

Potser cal destacar també, en el camp de la formació, la seva activa participació —durant la seva estada a Madrid— en la creació d'Escoles d'Assistents Socials, arreu de la geografia espanyola.

I abans i sempre, la seva constant dedicació a la Càtedra, amb intervencions múltiples, en conferències, cursets i congressos.

També cal destacar el seu prestigi internacional com a sociòleg. Jo he assistit amb ell a diversos congressos i reunions internacionals i he estat testimoni

d'aquest prestigi, adquirit per la seva serietat en el tracte, la profunditat del seu quefer i l'efectivitat del seu treball. També aquí, a Lloret de Mar, fa uns anys, s'hi va celebrar una reunió internacional de Sociologia Religiosa, amb èxit extraordinari, i on es va fer palesa l'estima de tots els reunits envers Rogeli Duocastella.

Seria interminable (i podria ser objecte d'un estudi més aprofundit) detallar tots els actes, conferències, cursos, publicacions, articles, ponències, congressos, investigacions, iniciatives i actuacions de Mn. Rogeli, al llarg i a l'ample de la seva vida.

Una tal activitat només pot dur-la a terme un home treballador com ell, i amb el desig, com ell, de crear institucions permanents; potser hi hauria en la seva personalitat una certa contradicció; buscava col·laboracions i li era difícil mantenir-les. Creia que era indispensable la unió de tots en quefers comuns i ell se'n singularitzava. Jo crec que això era a causa de la seva incansable activitat, no totalment compresa per tothom i, també, poc digerida per ell mateix que, sense adonar-se'n hauria volgut veure reflectida en els altres; en aquestes disfuncions caracteritzals, hi podríem situar també, el seu sentit de generositat, amplament documentada i la seva exigència d'un ordre —no del tot ordenat— administratiu.

Això podria confondre's amb cert materialisme; però no era altra cosa que el seu sentit d'empresa aplicat a camps on habitualment, no existeix. Això era colpidor i molts no ho enténien. Però la continuïtat de la seva acció exigia un ordenament comptable sense el qual tot se'n hauria anat en orris en quatre dies.

Aquest era el Mn. Rogeli que jo vaig conèixer.

Jaume Nualart

Bombers voluntaris

És un fet evident que gran part de la nostra societat reacciona positivament enfront de qualsevol desastre col·lectiu. Focs, focs forestals, riuades, i tot tipus d'accidents.

Gent jove i gran hi vol cooperar, i molts ja ho fan en les tasques d'extinció i salvament; són aquells que volen sentir-se útils i solidaris, aquells que diuen que si és bonic veure una persona lluitant contra l'adversitat, encara ho és més veure que algú el vol ajudar, aquells que veuen en la víctima un germà i senten la terra com a cosa pròpia.

No és cap cosa nova, algunes localitats de Catalunya ja tenien un cos de bombers voluntaris fa cent cinquanta anys, i encara els seus descendents ho deixen tot i

corrent cap al foc, cap allà on puguin necessitar-los.

I, què és un bomber voluntari? Una persona entrenada que actua i que recolza els bombers professionals, amb tota la seva voluntat, i que treballa al servei de la comunitat, sense esperar res més que unes possibles paraules d'agraïment dels ciutadans afectats i, així sí, la satisfacció d'un deure acomplert.

La Direcció General d'Incendis i Salvaments de la Generalitat de Catalunya ja fa temps que està treballant per dotar Catalunya d'una xarxa de parcs de bombers voluntaris en determinades àrees del país, potenciant el que ja teníem i creant-ne de nous. No és una tasca fàcil. Cal entrenar-los, exigir unes condicions determinades. Un foc forestal és una

cosa seriosa i el bomber ha de tenir cura de la seva pròpia seguretat, un bomber mort o ferit no pot actuar. Necessiten equipament, vehicles, ràdio-transmissors, cal assegurar-los...

Si mirem més enllà de les fronteres tenim una resposta clara als possibles dubtes. França té molts milers de bombers, la República Federal Alemanya en té un milió. Arreu del món és una institució plenament arrelada que dona diàriament uns fruits de difícil valoració. Quan la gent diu "No ha estat quasi res!", no pensa que sense una intervenció ràpida dels bombers, la resposta seria una altra.

Fa uns mesos, quan anàvem cap a un foc de bosc, i mentre els nostres vehicles pujaven la muntanya, buscant el camí més ràpid per arribar-hi, ens va sortir una velleta amb un feix d'herbes al costat del camí que ens va orientar molt bé per arribar-hi abans. Mentre, la mainada dels pagesos ens assenyala el lloc on trobaríem aigua. Tots ells mereixerien ésser també, a la seva manera, bombers voluntaris.

Tothom pot ajudar, no fent foc al bosc, i si se'n produeix, avisant ràpidament, indicant el lloc afectat el més exactament possible, aconsellant el distret que tira la punta de cigarreta tot passejant a

peu o des del vehicle, no cremant fulles en dies de vent, no cuinant al bosc. Evitem que cremi un pam més de bosc.

Un dia, acompanyant un cap de bombers anglès pel nostre Montseny i Montserrat, va dir entusiasmat: "It's really a garden!". Sí, té raó, Catalunya sembla un jardí. De nosaltres depèn que es conservi.

Si un dia llegeixes un cartell a

la teva localitat que digui NEECESSITEM BOMBERS VOLUNTARIS, i t'animes, vine amb nosaltres, correràs i et cansaràs, suaràs i passaràs xafogor, després tornaràs a la Caserna amb la cara bruta de pols i cendra, content, seràs una persona important, un bomber voluntari.

Joan Pascual Valls
(Bombers de la Generalitat)

colònies
escoltisme
campaments

la tenda

Pau Claris, 118-120 Barcelona-9
LA VOSTRA BOTIGA

BARCELONA - MANRESA - MATARO - LLEIDA

**Consorci de
Productes
Alimentaris, s.a.**

Progrés, 272
BADALONA (Barcelona)
Tel. (93) 398 01 11

EMBUTITS - PERNILS I FORMATGES

• SAN DALMAY • LIBRA • CARSO DO • LOZA • VILA-VILA
• NOGUERA • LOS ROMEROS • CIGANDA • POSTIGO •
• WALDY • LACTEAS • S. VICENTE • VALDEMANCHA
• COQUEYA

Retransmès per diverses televisions

Magnífic festival d'òpera al palau de Versalles

Marilyn i
Montserrat
Caballé en un
gran programa
televisiu.

A la sala barroca de l'Òpera Royal del gran palau dels reis de França, a Versalles, tingué lloc un esplèndid festival operístic dedicat a Rossini. Montserrat Caballé, Marilyn Horne i Ruggiero Raimondi en foren els solistes, acompanyats de cors. Belles melodies romàntiques sovint molt conegudes foren presentades i escoltades per milers d'espectadors perquè a més del segon canal de la televisió francesa, que ho retransmeté al vespre del dia 20 de juny, també altres televisions ho pasaren als seus telespectadors. Aquest acte fou amb motiu de celebrar-se al Dia de la Música.

LA SARDANA I LA DANSA

"OLOT EN SOLFA".— L'Aggrupació Sardanista "Flor de Fajol", d'Olot, amb la col·laboració de la Diputació de Girona i l'Ajuntament d'Olot, ha promogut l'enregistrament d'un conjunt de sardanes i balls del folklore olotí en un nou disc editat per Audiovisuales de Sarrià, S.A. (Ref.: L-1218) i enregistrat per la cobla La Principal de la Bisbal.

Es tracta d'un interessant recull de melodies característiques del ric i variat folklore de la capital de la Garrotxa que ens presenta, sota el títol genèric "Olot en solfa", diferents peces musicals representatives d'aquesta ciutat. D'una banda, hi són inter-

pretades les velles partitures que serveixen de pauta coreogràfica a les principals figures de l'entremès local (els Balls dels gegants, nans i cavallets; del Drac, el Conill, el Cucut i la Xurruca, i de l'Aliga). Però també s'hi inclouen sis sardanes dedicades a la ciutat d'Olot i a les colles "Mainada", "Esclat olotí" i "Cors joves", que integren l'entitat que ha propiciat l'enregistrament d'aquest disc; ens referim a las sardanes "Esclat olotí", de Francesc Mas Ros; "Exhortació", de Puigferrer; "Pinzelles olotines", de Ricard Viladesau; i "Montolivet", de Narcís Paulís. Completen aquest nou àlbum discogràfic de la cobla La Principal de la Bisbal les sarda-

nes "Adéu vila d'Olot", de Joan Casanovas, composició ben popular i difosa entre els sardanistes olotins; i també la sardana d'Enric Morera titulada "Record d'Olot".

CURSETS.— El Grup Sardanista del C.E. Huracans ens comunica la celebració de diferents curssets d'ensenyament de ballar sardanes, que promou l'esmentada entitat actualment a les viles de l'Albagès, Sarroca de Lleida i Torrebesses, a la comarca del Segrià, i també al Col·legi "Frederic Godàs", de Lleida.

Josep Ventura

COSTUMS I TRADICIONS

Un miracle de Santa Joaquina de Vedruna

En conversa amical, un lector em preguntava fa pocs dies, per quina raó, en algun dels articles d'aquesta secció he parlat de miracles molt remots. "És que ara no se'n fan de miracles?" I afegia, encara, una altra pregunta: "N'hi ha hagut de reposició de membres, a banda del de Calanda del qual en parlàvem en el número 299?"

Crec interessant reproduir la resposta que vaig donar-li, per considerar que algun altre lector podria haver-se formulat semblants interrogacions.

Primerament he de dir que l'Església es mostra amb molta cautela abans de declarar miraculós un fet, de la mateixa manera que estudia minuciosament tots els casos de suposada santedat abans de procedir a una beatificació i posterior canonització, si s'escau. Justament una de les proves demanades en els processos de glori-ficació d'una persona, és el miracle. Fins ara, l'Església no s'ha hagut de retractar per haver declarat algun miracle.

Pel que fa a la proximitat en el temps, d'algun fet miraculós direm que n'hi ha que no són d'ordre biològic o físic; que pertanyen a l'esperit i que segons alguns teòlegs i fins i tot sacerdots de menys volada intel·lectual se'n produeixen cada dia. Només els noten els interessats i no se'n fa publicitat.

Com a cloenda de la meua resposta, que fou menys extensa, referiré un miracle "recent" i justament de reposició d'un membre, com demanava el meu amic. I poso entre cometes l'adjectiu

"recent" perquè és dels darrers admesos per l'Església i que serví per a la canonització, el 1959, d'una santa ben nostra: Joaquina de Vedruna.

Hi havia a Tudela (Navarra), una dona anomenada Pilar Pascual, la qual mentre caminava apressadament duent una ampolla amb aigua oxigenada, s'entorbí i caigué mentre un resquill de vidre del fiasco fet a miques, li buidava un ull, alhora que li quedava clavat en la sangonosa massa.

Atesa immediatament per un oftalmòleg, aquest només pogué deturar-li l'hemorràgia i aconsellar-li que quan es cicatritzés la ferida es fes posar un ull de vidre. Així, almenys no faria mal efecte encara que no hi veiés.

Pilar Pascual, però, guardava o li donaren, una relíquia de la Mare Vedruna per la qual sentia gran devoció i se la posà entre la bena i la part afectada. Poques hores després li minvaren els dolors i sentí com si una nova força es manifestés en aquell lloc. Esperà unes hores més a demanar un nou reconeixement de l'oculista i quan aquest va desfer-li l'embenat restà astorat: l'ull tornava a ser en el seu lloc, sencer, net i ple de visió.

Científicament no tenia explicació possible el fet. En el procés de canonització de Joaquina de Vedruna declararen especialistes i uns vint-i-cinc testimonis. Déu s'havia servit, una vegada més, d'una ànima escollida per a realitzar un nou miracle.

Esteve Busquets i Molas

GASTRONOMIA

La cuina xinesa

en català

Menjars Xinesos

Els noms dels principals plats
en xinès, català, castellà i anglès

DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

El Servei de Normalització de l'ús oficial de la llengua catalana de la Direcció General de Política Lingüística acaba de publicar un nou opuscle de tema alimentari. Com sigui que en el transcurs dels deu darrers anys han proliferat els restaurants de cuina xinesa a casa nostra i especialment a la ciutat de Barcelona, ara es publica un llibre bellament il·lustrat amb motius xinesos i una àmplia selecció de plats que

comprenen sopes, entrants, arrossos i fideus, peix i marisc, carn, aviram, postres, te i licors i vins.

Tots aquests noms que sovint hem vist en anglès i a voltes més o menys mal traduïts al castellà, ara són presentats en grafia xinesa, en la seva versió catalana i en anglès i castellà. Esperem que a partir d'ara ho trobem en català arreu dels restaurants xinesos!

GENERALITAT DE CATALUNYA

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT
Serveis Territorials a Barcelona

Es fa públic que el termini de presentació de sol·licituds per a cobrir places de substitucions durant el curs 1985-86 als instituts de batxillerat dependents d'aquests Serveis Territorials serà del dia 1 al 10 de juliol, ambdós inclosos.

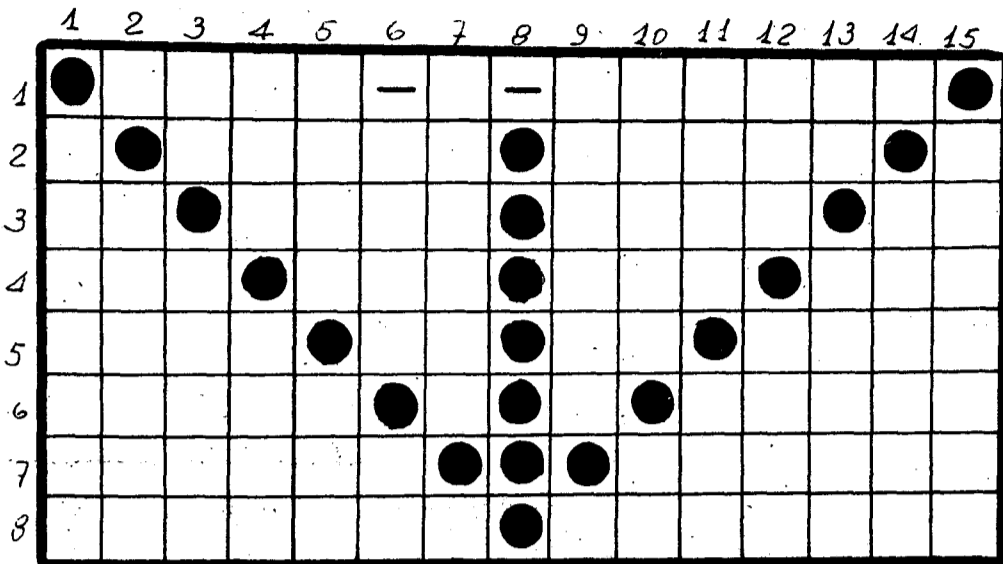
Els interessats hauran de formalitzar la sol·licitud en un imprès normalitzat que els serà facilitat a l'oficina d'informació dels Serveis Territorials del Departament d'Ensenyament a Barcelona, c/ Casp, núm. 15, planta baixa.

En cas que els punts atorgats per barem a algun aspirant no siguin demostrables documentalment, aquest quedarà exclòs automàticament de les llistes.

Aquestes mateixes sol·licituds seran considerades si cal nomenar nous professors interins per als col·legis municipals.

ENCREUATS

Per Rosa Collell

HORITZONTALS

1.- Cantant, en principi només en català, nat a Barcelona el 1943; pèrit agrícola, la primera cançó fou "una guitarra", també formà part dels setze Jutges. 2.- Inicial de punt cardinal. Precipitació en forma de gotes d'aigua. Nom antic de la ciutat de Troia. Cinc-cents. 3.- (A l'inrevés, negació). (A l'inrevés tros de pedra dura). Forma prefixada del mot grec men que significa "mes". Beguda estimulant. 4.- Òrgan de l'olfacte. Nom d'una marca de llet. Forma prefixada del mot grec oinos que significa "vi". (En plural, metall fi). 5.- De forma d'ou. (A l'inrevés part final del braç.) Llengua occitana. (A l'inrevés, efectuarà una cosa). 6.- (A l'inrevés, anar d'allà cap aci). Preposició. Inicial de punt cardinal. Infongui ànims. 7.- Nom d'un profeta. (A l'inrevés, jutge de línia que té per missió ajudar l'àrbitre). 8.- Famós cantant i artista que últimament ha fet una "gala" per una fundació en memòria de Gràcia de Mònaco i que "l'entrada costava cinquanta-quatre mil pessetes. Mescla pulverulenta d'alumini i òxid de ferro, emprada per a soldar.

VERTICALS

1.- Fem plur. que tenen sonoritat. 2.- Consonant. Nau. 3.- (A l'inrevés, riu d'Itàlia). Curin. 4.- Membre de les aus. Dit de la casa contra el qual es comet una acció damnososa. 5.- Clatell. Facultat per impedir que una decisió presa per un altre tingui eficàcia. 6.- Nom de consonant. Ciutat de Caldea. 7.- Corda molt gruixuda. La primera vocal. 8.- 9.- L'ancià del Temple. Manera d'embenar. 10.- Catàleg, índex. Nota musical. 11.- Referent al nas. (A l'inrevés i fem., culpable). 12.- Facultat de discórrer per mitjà de l'intel·ligència. Coratge d'esperit. 13.- Nom de lletra muda. Expel·li orina. 14.- Consonant. Diligències que cal fer perquè un afer avanci. 15.- Tros de fil procedent d'un teixit desfilat.

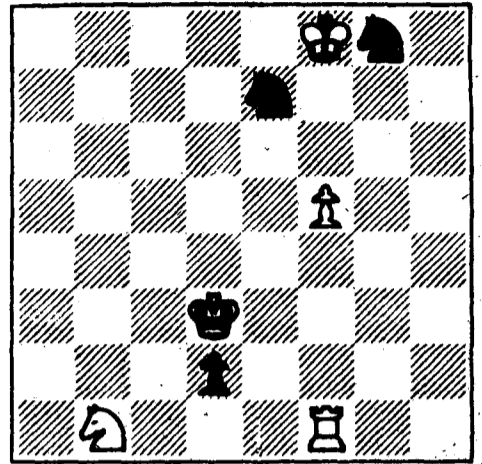
Solució

HORITZONTALS
 1.- Joan M. Serrat. 2.- S. Pujà, l'Ílac. D. 3.- on. acor. Meno. Te. 4.- Nas. ATO. Eno. Ors. 5.- Oval. aM. Oc. araf. 6.- rinev. A. N. Animi. 7.- Elisen. reinIL. 8.- Sínatra. Termite.
VERTICALS
 1.- Sonores. 2.- J. Navill. 3.- op. Sanin. 4.- Ala. Lesa. 5.- Nuca. Vet. 6.- Jota. Ur. 7.- Maroma. A. 8.- 9.- Simeon. T. 10.- Elenc. T. 11.- Rino. aer. 12.- Rab. 13.- Ac. Orini. 14.- T. Tràmil. 15.- Destila.

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 170
 Blanques juguen i guanyen

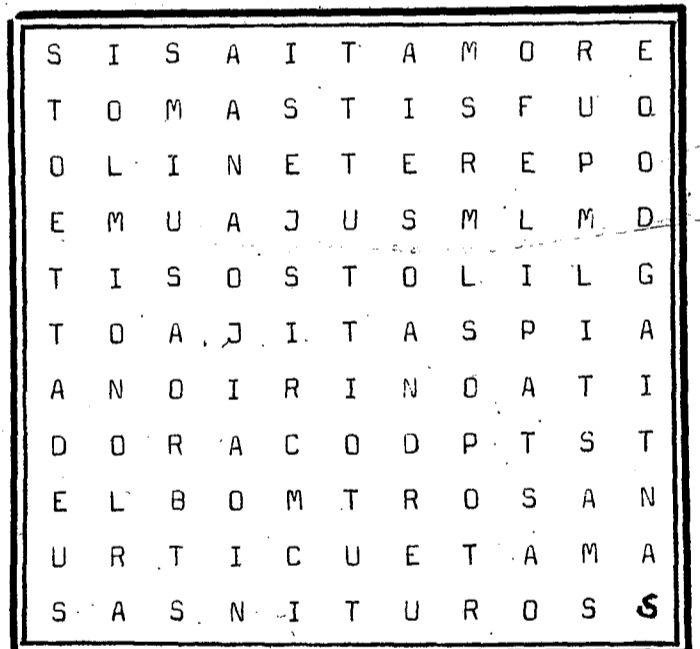

Aquesta vegada us direm que la primera jugada és 1 Tf1-f3+. Després podreu veure per què.

Solució al Diagrama 169

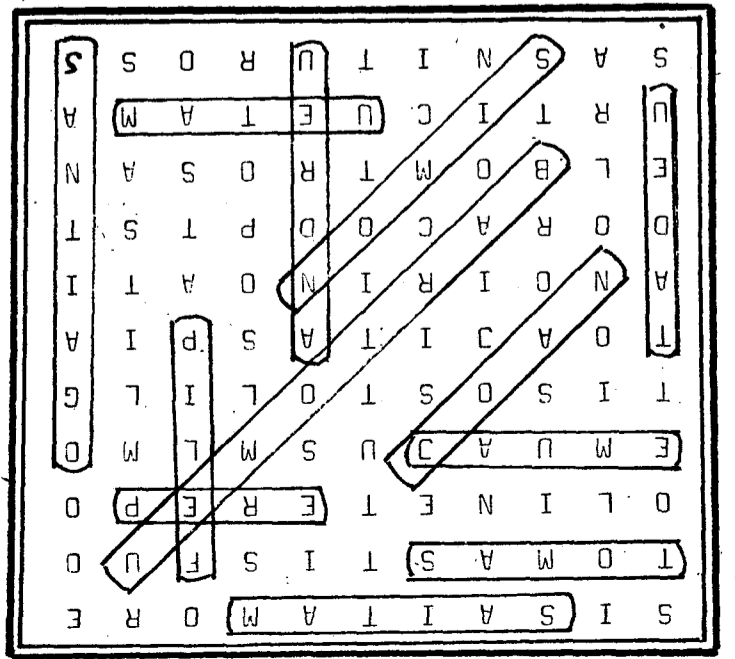
1 Tf6xh6+ Rh7xh6, 2 De7-h4+ Rh6-g6, 3 Dh4-h5 mat.

SOPA DE LLETRES Per Rosa Collell

Cal cercar el nom dels dotze apòstols. En lloc de Judas hi ha Matias.

SOLUCIÓ

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

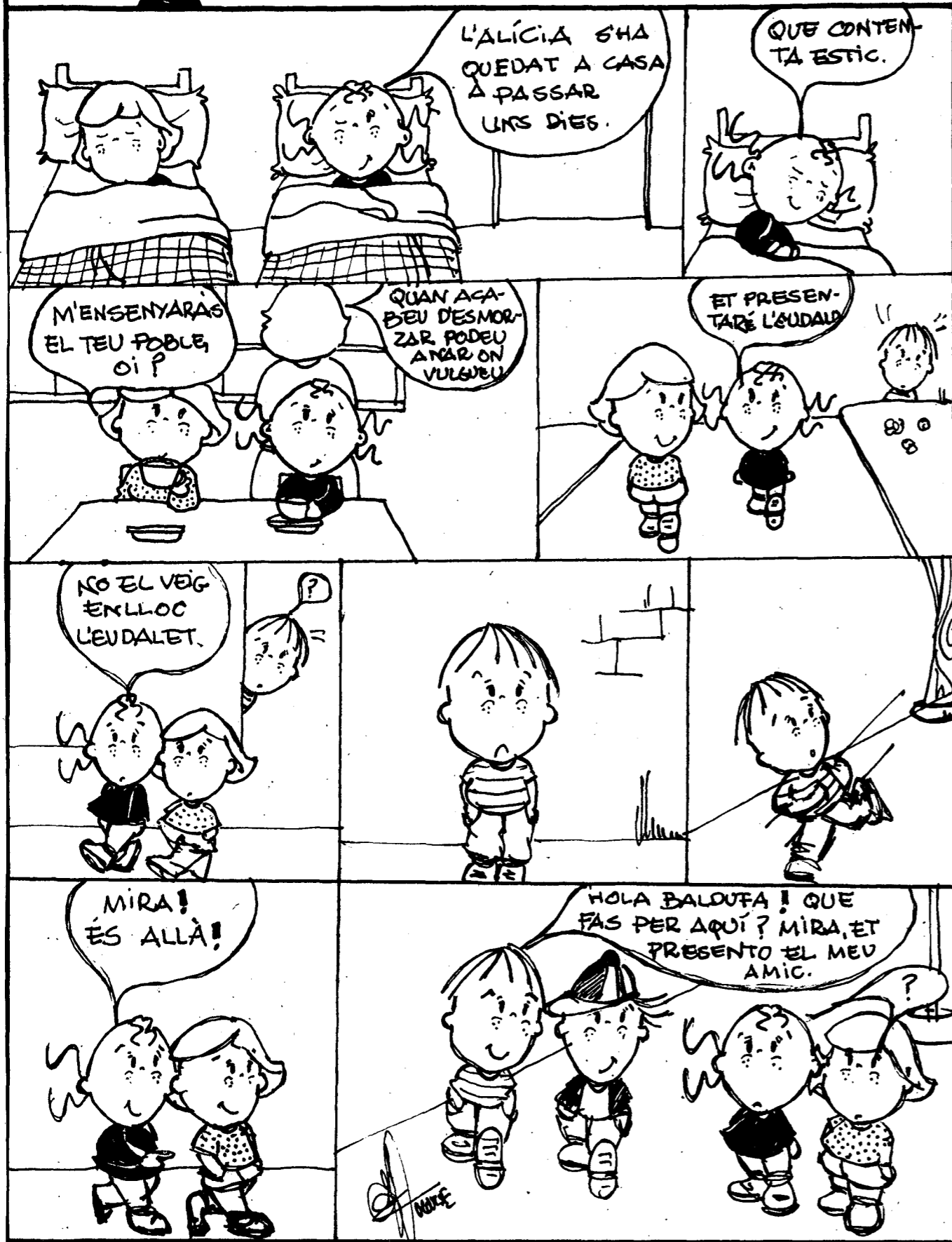

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

La Baldufa

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V N.º 261

Històries d'Eixerits

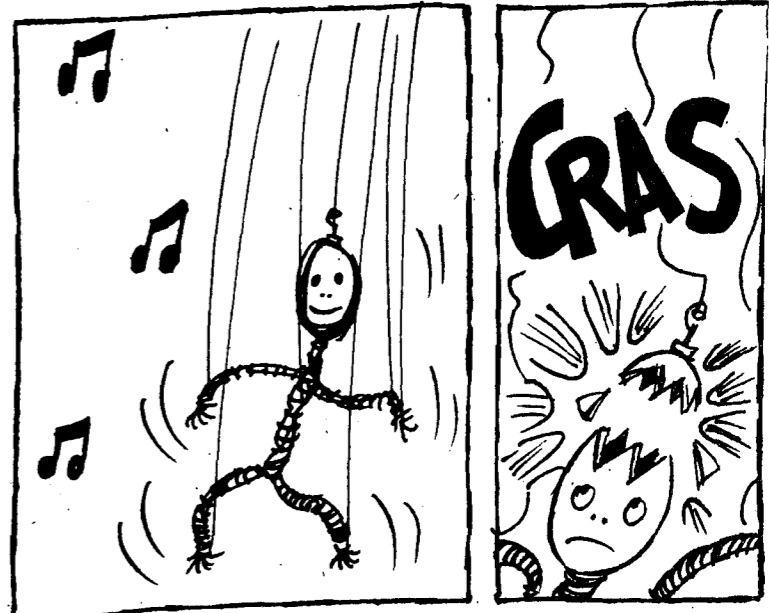
L'ocellet de la Sira

La Sira Prat i Puig, viu a Manresa, i és molt bona amiga de tots els Eixerits i Eixerides de Catalunya. Ens ha escrit a tots una carta molt bonica. Diu que està molt contenta. Quina sort, oi? És clar que tots podem estar contents. Per què? Perquè sabem que Nostre Senyor i tots els Eixerits i Eixerides ens estimen. Sense veure'ns, ens sentim acompanyats. Visca!

La Sira diu que varen regalar-li un ocellot de color groc, i que se l'estima molt. Li dona menjar, li neteja la gàbia i li parla com a un amic. L'ocell ho entén ben bé, i salta i piula de content. Sant Francesc d'Assís també ho feia això. Diu que el seu cosí també en té un; el seu plomatge és de color negre, groc i vermell. Tots hem d'estimar els ocells i les bestioles del camp. Aquest estiu, si fem alguna excursió al camp o a la muntanya, hem de procurar veure'ls i escoltar els seus cants.

La Sira ens desitja a tots un feliç estiu. Gràcies. Tots nosaltres també l'hi desitgem a ella. Si li voleu escriure, cosa que estic segur que li agradaria molt, podeu fer-ho a aquesta adreça: Carretera de Cardona, 83, 2.ª Manresa (Barcelona).
Bon estiu! Adéu-siau!

L'Eixerit

Jocs per vacances

Prendre el número

Cal escriure uns números ben llegibles en paper fort i clar. Cadascú es col·loca el seu sobre el front tal com es veu en el dibuix. Si hi ha dos bàndols, un pot utilitzar lletres i l'altre números. Cal a la vegada defensar-se (que no vegin el propi número) i atacar, és a dir, veure el de l'adversari.

Es pot amagar el número (sense treure'l del front, es clar) darrere els obstacles immòbils: troncs d'arbres, parets, etc.

Els obstacles no visibles estan prohibits, com també ocultar el número. També està prohibit fer el tanc, és a dir, reunir-se un o molts per avançar amb tota seguretat.

Solament el que té el número sobre el front té dret a prendre el dels adversaris. Però no el pot dir fins que l'ha vist.

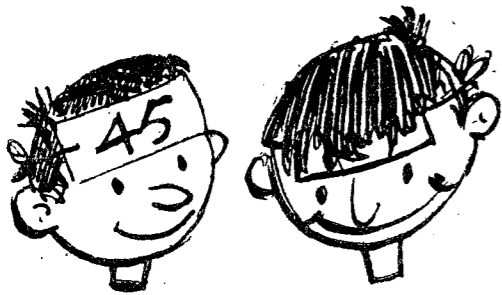
Està prohibit de fer suposicions.

Guanya el bàndol que té menys morts en acabar el joc.

Quan un veu un número perfectament, el diu i el qui el porta queda desqualificat.

Per fer que el joc duri més es pot donar un número determinat de "vides" a cada noi (paper amb un senyal especial).

Quan han vist el número a un noi ell dóna una "vida" a l'adversari i pot continuar la lluita, només que té una vida de menys. Guanya el bàndol que en acabar el joc té més vides.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Marc, capítol 6, versets de l'1 al 6 (Mc 6:1-6).

Reflexionem: 1. Jesús, com a bon jueu, participava en les celebracions religioses del seu poble. Cada dissabte anava a la sinagoga (espècie de temple, on es reunien els jueus a celebrar la seva fe). Després de la lectura de la Paraula de Déu, l'invitaven a comentar els textos.

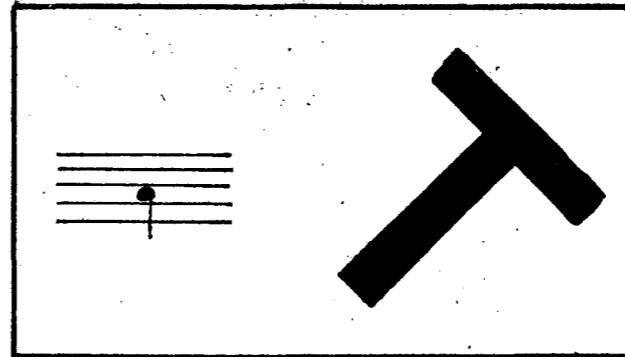
2. La gent quedava meravellada. És clar, Jesús, el Fill de Déu fet home, sabia molt bé el què volia dir Déu al seu poble. Com que tots els seus parents i conciutadans el coneixien com a fill de Maria i l'havien vist trenta anys fent de fuster amb sant Josep, no se'n sabien avenir que fos tan savi.

3. Els faltava descobrir que, malgrat la seva humanitat i la seva vida tan senzilla, ell era realment el Fill de Déu. Jesús se sorprenia que no ho creguessin veient el què feia i el què deia. Li sabia molt greu. Nosaltres hem de mantenir sempre ben fermes la nostra fe i el nostre amor a Jesucrist.

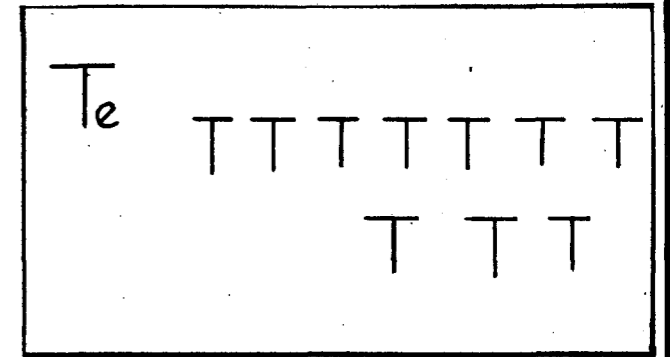
El mossèn

Per Rosa Collet

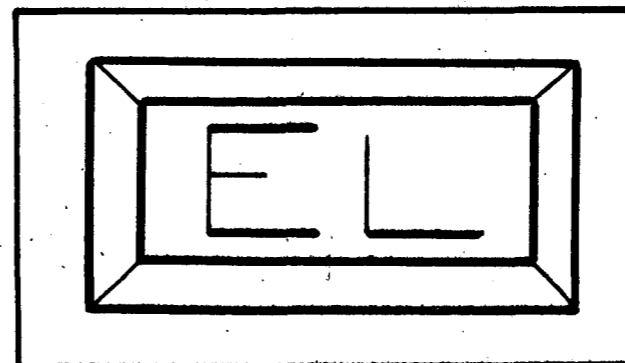
1 Què hi té a la cama?

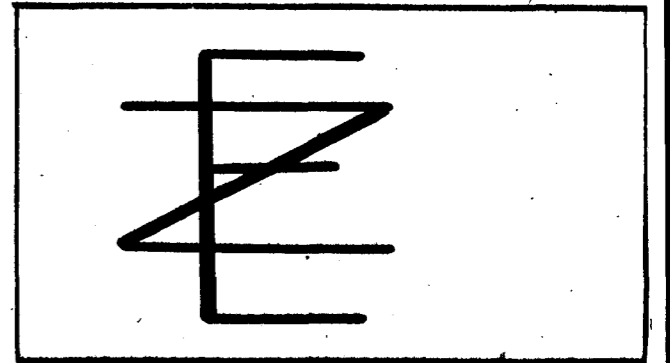
2 Per què és a la presó

3 Com es diu?

4 Què fas?

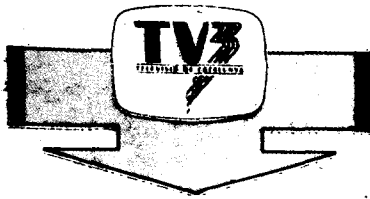
SOLUCIÓ

4 Encreuats

3 Marcel

2 Té deutes

1 La té torta

DIUMENGE

16.00 Avanç informatiu. 16.05 Curt 1. 16.15 La pel·lícula del diumenge: "No hi ha lloc pel nuvi". 18.00 Curt 2. 18.15 Switch: "Marrada a las Vegas". 19.15 Curt 3. 19.30 Marlowe: "Nevada gas". 20.30 Curar-se en salut: "Les Varices". 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas: "Penúltim". 22.30 Gol a gol esports. 24.00 Dimensió desconeguda: "Temps per a ell a la fi". 24.30 Fi d'emissió.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada: Gol a gol. 14.15 30 minuts. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "La connexió Venècia". 19.30 Pobles de Catalunya: "Tiana". 19.50 Dibuixos animats. Connecta el micro, pica el start (BBC)". Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu cinema. 22.00 Cinema 3 - "Badia de Palma". 24.00 Dimensió desconeguda. 24.30 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: "Hostes vingueren, que de casa...". Connecta el micro... 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "El quart fill". 19.30 Abans informatiu. 19.35 Pobles de Catalunya: "Mont-Ras". 19.50 Fes Flash. Dibuixos animats. Pobles i llegendes: Calaf. Esports: Tennis. Festival de pallassos de Cornellà. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Àngel Casas Show. 23.30 Estoc de Pop. 24.00 Dimensió desconeguda: "La nit del judici". 24.30 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Joc de ciència ficció. Curar-se en salut. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Conflictes a l'Ewing 23". 19.30 Avanç informatiu. 19.35 Connecta el micro, pica el start. 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. Teatre. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum: "La maledicció de club Macnamea". 22.30 Històries imprevistes: "La patrona". 23.00 Identitats-Rastres. 24.00 Dimensió desconeguda: "l'el cel es va obrir". 24.30 Fi d'emissió.

DIJOUS

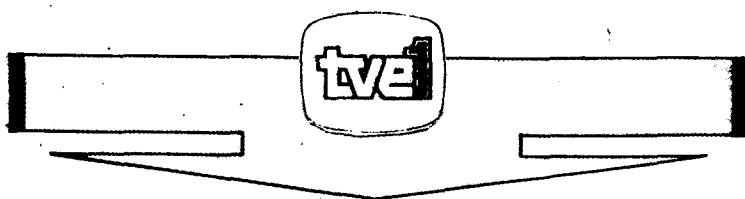
13.30 TV3, segona vegada: Informatiu Cinema. Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "La mare pròdiga". 19.30 Avanç informatiu. 19.35 Connecta el micro, pica el start. 19.50 Dibuixos animats. Benji. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Joc de ciència ficció. 22.00 L'orquestra roja: "Kent truca al director". 23.00 A tot esport. 24.30 Dimensió desconeguda: "L'autoestopista". 01.00 Fi de emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. Connecta el micro, pica el start. 14.30 Telenotícies. 15.15 Dallas: "Dona executiva". 19.30 Avanç informatiu. 19.35 Pobles de Catalunya: "La Garriga". 19.50 Fes Flash. Pobles i llegendes. Dibuixos animats. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta. 23.30 Cinema de mitjanit: "El procés de Joana d'Arc". 24.35 Fi de emissió.

DISSABTE

16.00 Avanç informatiu. 16.05 Veles al vent. 16.30 Dibuixos animats. 17.00 El viatgers. Cap. 1. 18.00 Dibuixos animats. 18.15 La dona biònica. "Mateu l'Oscar". 19.00 Els tresors de les Cinemateques: "Per la banda de Memphis". 20.00 Retalls i embolics: "El ball anual". 20.30 El naturalista amateur. 21.00 Telenotícies. 21.30 Concurs: Tres i l'astròleg. 23.00 Pel·lícula: "El factor humà". 24.45 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL

10.25 Concert. 11.00 El dia del senyor - Santa missa. 12.00 Poble de Déu. 12.30 Estudi Estadi. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Heathclif i Marmaduke. 16.00 Fama: "Reflexiones". 16.55 El Món. 17.30 De 7 en 7. 18.00 Grand Prix. Així és la Fórmula 1. 18.30 MASH. 19.00 Val més prevenir. 19.30 Punt d'encontre. 20.30 Curses de cavalls. 21.00 Telediari. 21.35 Mike Hammer: "Cartas de la muerte". 22.30 De la mà de. 23.30 Estudi Estadi. 00.30 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "Salvajes en moto". 16.30 Pista lliure. 17.25 Hola, nois! 17.30 El planeta imaginari. 18.00 Barri Sésamo. 18.30 D'aquí cap allà. 19.00 Visca la tarda! 20.00 Consum. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari. 21.35 El superagent 86: "Inseguretat insegura". 22.05 El Ballet. 23.05 Capitals culturals d'Europa. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "La plaga". 16.30 Tocata. 17.25 Hola, nois! 17.30 Els electrofollets. 18.00 Barri Sésamo. 18.30 Les nostres illes. 19.00 Visca la tarda! 20.00 Al mil per mil. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 L'home i la Terra. 22.05 La joia de la corona: "Prueba de fuego". 23.00 Seqüències. 24.00 Telediari. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "Gas nervioso". 16.30 Objectiu-92. 17.55 Hola, nois! 18.00 Barri Sésamo. 18.30 Lletra menuda. 19.00 Visca la tarda! 20.00 Dintre d'un ordre. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Sessió de nit: "Días de vino y rosas". 23.35 Els comptes clars. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Testimoni. 00.35 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 El gran heroi americà: "Ahor ya lo ves". 16.25 Quiosc. 17.15 Hola, nois! 17.20 Els amics de la vall verda. 18.00 Barri Sésamo. 18.25 Toros. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 El cos humà. 22.05 Si ho sé no vinc. 23.05 En portada. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.35 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Sessió de tarda: "La máscara de Dimitrios". 17.25 Hola, nois! 17.30 Scooby Doo. 18.00 Barri Sésamo. 18.30 Nosaltres. 19.00 Visca la tarda! 20.00 Al galop. 20.30 Estiu 8.30, p.m. magazine. 21.00 Telediari - 3ª ed. 21.35 Entre amics. 23.00 Les aventures de l'ardid soldat Schwelk. Ep. 7. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.35 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL

07.45 Encierros 85. 08.30 Comiat. 12.00 Toros. 14.00 Loteria Nacional. 14.15 Especial informatiu. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Lucky Luke. 16.05 Primera sessió: "Fatty Finn". 18.00 Els savis. 19.00 De pel·lícula. 19.30 "V". 20.30 Un país de Sagitari. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Especial informatiu. 22.40 Dissabte cine: "Hindenburg". 00.55 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ

10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Tennis. 17.30 Estrenes TV: "La deserción de Simas Kudirka". 19.20 Tao-Tao. 20.10 L'any que vam néixer. 21.00 El llegat del món àrab. 21.30 El dominical. 22.30 Llargmetratge: "Cinderella, la historia de Cenicienta".

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Jacky (El bosc de Tallac). 17.15 Planeta imaginari. 17.45 Documental. 18.00 Festa amb Rosa M.ª Sarda. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Atletisme. 20.30 La nit del cine espanyol: "Un caballero andaluz". 23.30 Música i músics. 00.05 Últimes preguntes. 00.35 Telediari. 01.05 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Jacky. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 Documental. 18.00 Festa amb Rosa M.ª Sarda. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. Cap. 5. 20.10 Temps moderna. 21.10 Brass. Cap. 1. 21.35 Suspirs d'Espanya. 22.00 La duna mòbil. 23.00 Mozart. 00.25 Telediari. 00.55 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Jacky. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 Documental. 18.00 Festa amb Rosa M.ª Sarda. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. Cap. 6. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Programa especial. 22.00 Jazz entre amics. 23.05 Tatutgè. 24.00 Embòlic. Cap. 14. 00.30 Telediari. 01.00 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ

16.45 Jacky. 17.15 Planeta imaginari. 17.45 Documental. 18.00 Festa amb Rosa M.ª Sarda. 18.30 Pleitaguensam. 19.00 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 Niels Olgersson. 20.00 A-u-an-ba-bulubabalam-bambu. 21.00 Fila-7. 22.05 Cine Club: "Los isleros". 24.00 Sis classes de llum. 00.30 Telediari 01.00 Temps de creure. 01.15 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL

19.00 Agenda. 19.15 En marxa. 19.30 La clau. 00.30 Telediari. 01.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ

10.15 La família Robinson. 11.25 Vacances amb música. 12.35 Benvinguts. 13.00 Un milió per al millor. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Enric parada i fonda. 16.00 Musical. 16.30 Connexió amb Madrid.

CIRCUIT ESTATAL

15.00 Estadi 2. 19.00 Especial informatiu. 20.25 La finestra electrònica. 23.00 Concert 2. 01.00 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms

Adreça

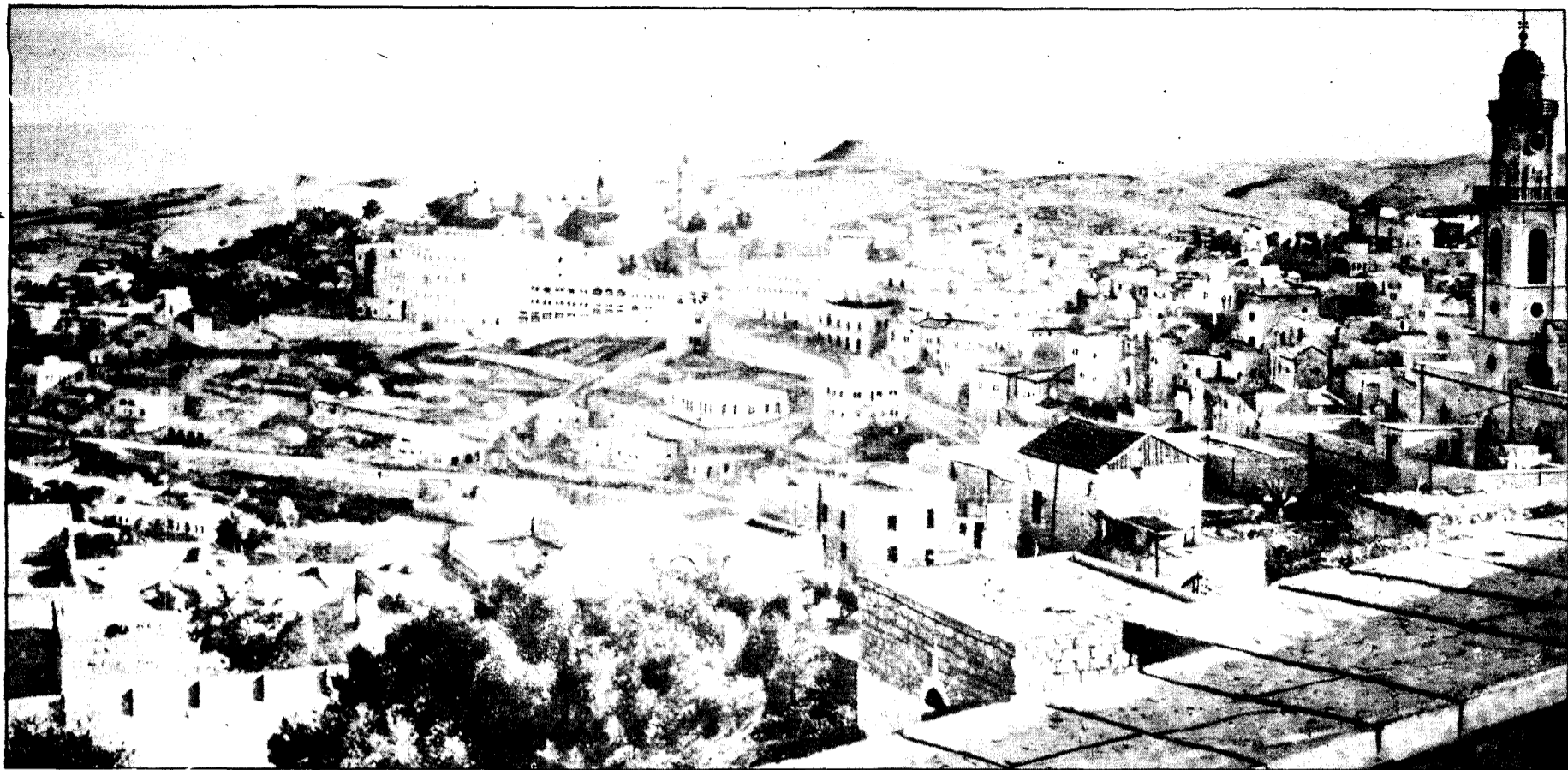
Població D.P.

Remetre aquesta butlleta a:

Redacció i administració

C. València 244 2on Barçelona-7 Tels 215 2739 - 2784 - 2805

- Trameto lcs 2.500 ptes. per gir postal.
- Incloc un taló barrat per aquest import.
- Prego al Banc / Caixa
- Agència
- que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meva llibreta / compte n.º
- Lloc
- Data
- Signatura

BETLEM: "Casa de Pan".

VI PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 30 d'octubre al 6 de novembre del 1985

Aquesta anada a Terra Santa volem que sigui per a tots els qui hi participin un autèntic pelegrinatge. Per això la pregària comunitària, la celebració de l'Eucaristia, la lectura puntual de l'Evangelí i l'assessorament durant tots els dies de la visita del Dr. Joan E. Jarque i Jutglar, director de "CATALUNYA CRISTIANA", ens hi ajudaran.

ITINERARI:

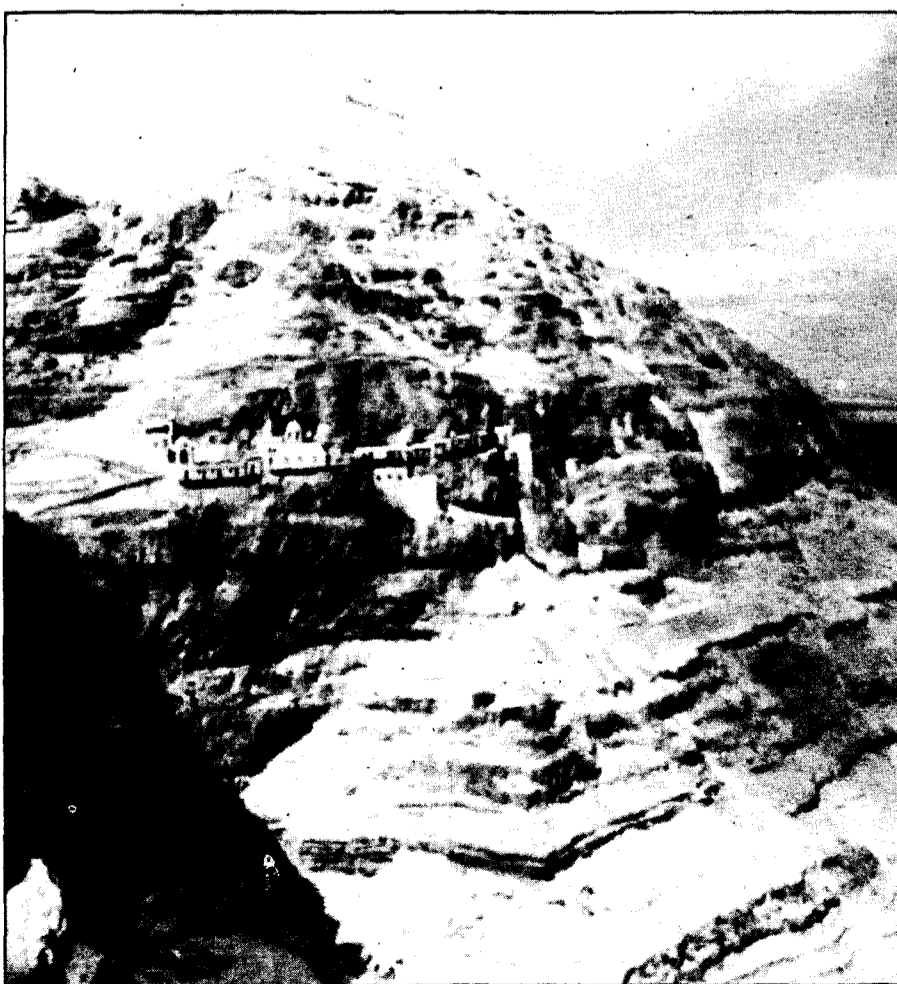
Les tres regions de la Palestina dels temps de Jesús: Galilea, Samaria i Judea.

VISITANT: Cesarea marítima (zona romana i zona croada), Haifa, Santuari del Carmel, St. Joan D'Acre, Cafarnaüm, Benaunces, Tabgha, Corozain, Natzalet, Primat de Pere, Tiberiades, Mont Tabor, Riu Jordà, Sebastia, Nablus, Pou de la Samaritana, Jerusalem.

DES DE JERUSALEM, sortides a: Betlem, Betània, Betfagè, Hebron, Heròdium, Ein Karem, Jericó, Mar Morta, Ein Guedi.

A JERUSALEM: Sant Sepulcre i Calvari, Sant Cenacle, Hort de Getsemani, Via-Crucis, Litóstrotos, Església de les Nacions, Mesquides d'Omar i de l'Acsa, etc.

Preu:
Aproximadament 130.000 pessetes.

JERICÓ: Muntanya de la Quaresma. Incrustat en aquesta roca es veu el convent dels monjos grecs.

Se inclou:

- Viatge avió.
- Propines, autorcar, visat, entrades i visites a museus i llocs d'interès, assegurances viatgers i equipatges.
- No s'inclouen begudes en els menjars i extres personals.

Aprofitant el pont de Tots Sants.

Pelegrinatge preparat curament pensant en la gent que no pot disposar de gaires dies laborables.

TRAMITACIÓ DE VISATS TAXES D'AEROPORT

Per informació i inscripcions: "CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 224, 2on. - 08007 Barcelona. Tots els dilluns de 10 a 1 i de 4 a 6 (Srta. Maria Figueras). Tels. 215 27 39 / 27 84 / 28 05. La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.